

Edini slovenski dnevnik v Zedinjenih
državah.
Velja za vse leto - \$3.00
Ima nad 7000 naročnikov.

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The only Slovenian daily in the
United States.
Issued every day except Sundays
and Holidays.

TELEFON PISARNE: 4687 CORTLANDT.

Entered as Second-Class Matter, September 21, 1902, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879.

TELEFON PISARNE: 4687 CORTLANDT.

NO. 259. — ŠTEV. 259.

NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 4, 1911. — SOBOTA, 4. LISTOPADA, 1911.

VOLUME XIX. — LETNIK XIX.

Obsojenja vredno postopanje.

Slovenski duhovnik Rev. Anzelm Murn v New Yorku predbaciva duhovnemu vodji K. S. K. J. neresnico.

OVADBA LAJKA.

Rev. Kranjec se ni brigal za kršenje Jednotnih pravil glede izpolnjevanja verskih dolžnosti.

Rev. Anzelm Murn nam je poslal jako zanimivo pismo, ki je priobčeno v celoti, da dobijo člani K. S. K. Jednote malo upogleda za kulise Jednote in vedo oceniti delovanje Rev. Kranjca in njegov značaj. Pismo se glasi:

New York, 3. nov. 1911.

V "Amerikanskem Slovenu" od 27. okt. piše Rev. Kranjec svojo obrambo. Ne zamerim mu tega, ker vsakdo ima pravico se braniti. — Ker pa se v svoji branbi gleda suspendovanja delegata g. Cvetkovića sklicuje na slovenskega newyorškega duhovnika, čes. da ima od njega pismo, da je Cvetković odpadnik, ker se iz Rev. Kranjčevega pisanja lahko razume, da je bil Cvetković na podlagi tožb tega duhovnika suspendiran, ker Rev. Kranjec nima niti toliko takta, da bi opustil napade na svojega duhovnega sobrata Rev. Tomšiča, kateri napadi gotovo škodujejo duhovniškemu ugledu, nadalje, da ne pade sum na nedolžnost, se čuti dolžnega celo zadevo poslušati, ne oziraje se na to, da radi tega lahko pridem v nevarnost, da se me zatoži pred nadškofom, kakor se je nekomu zgodilo.

K stvari. Nekaj tednov pred konvencijo sem dobil od Rev. Kranjca kot duh. vodje K. S. K. Jednote uraden dopis, naj se izjavim o delegatih društva sv. Jožefa, ali sta sploh svojo veličnostno dolžnost, ali podpirata kako cerkev, sploh ali sta praktična katoličana. Ker sem bil uradno vprašan in ker sem se kot ud te Jednote čutil v tej zadevi podložnega duhu, vodju, sem po dolgem odlašanju pisal uradno pismo na uradno zahtevo in po svoji vesti povedal, kar sem vedel. Vse to sem povedal g. Cvetkoviću deloma osebno, deloma na izvanredni seji društva sv. Jožefa. Nato sem nekaj dni pozneje, ker mi je g. Čušar reknel, da je delegat Zupan njemu plačal prispevek za slov. cerkveno občino, zopet pisal uradno o tem in objednem pristavil, da glede Cvetkovića ostanem pri starem. Izrazil sem dvom, da bi Cvetković opravi veličnostno dolžnost. Omenil sem, da nekateri ljudje trdijo, da je precej socialističnega mišljenja, nikjer pa nisem reknel, da je odpadnik. Moje prvo pismo je prišlo v Joliet, ko je bil "A. S." že tiskan in je bilo suspendovanja delegatov Zupana in Cvetkovića že naznanjeno. Iz tega sledi, da sta bila suspendovana na podlagi privatne ovadbe lajka, ne pa duhovnika. Moje uradno poročilo je k večjemu povzročilo, da je Rev. Kranjec suspendovanje nad g. Zupanom preklжал; če pa ga je moje pismo glede g. Cvetkovića v njegovem, po drugih povzročenem prepričanju utrdilo, je mogoče. Povzročil suspendovanje pa nisem jaz.

Rev. Kranjec piše: "Da nisem bil preoster, priča društvo sv. Jožefa v Brooklynu, katero mi je pri svoji mesečni seji izreklo nezaupnico, češ, da premilo ravnam z društvom. In glejte: ravno pri istem društvu sem pozneje suspendiral J. Cvetkovića."

Rev. Kranjec, je li res tako? Pisal sem Vam tretje pismo, v katerem sem Vas prosil, ne izdati onega, ki Vam je tožil oba delegata. Reknel sem, da ne vem, kdo je pisal in še do danes pravza-

Turki zmagonosni pred Tripolisom.

Italijani imajo le še notranje forte mesta Tripolisa v svojih rokah.

KRITIČEN POLOŽAJ.

Konzuli so prosili, da smejo s svojimi podaniki oditi iz mesta.

Berlin, 3. nov. — Poročilo, da so Turki in Arabci zasedli vse zunanje forte mesta Tripolisa in da so se Italijani morali umakniti v forte v notranjem delu mesta, je bilo od avtoritativne strani potrjeno.

Frankobrod o. M., 3. nov. Poročila iz Carigrada pravijo, da je turški poveljnik pozval Italijane v Tripolisu, da se udajo. Italijani so to odklonili. Na to je Nešad bej poslal v italijanski tabor adjutanta z belo zastavo, da sklene premirje.

Konzuli so prosili, da se njim in njihovim podanikom dovoli izhod iz mesta, ker se mora turški napad na mesto izvršiti vsaki čes. Dotična pogajanja z generalom Canneva so bila brezuspešna.

Rim, 3. nov. Vojvodinja Aosta, rojena princeznja Helena Bourbonška, soproga kraljevega bratrance, je odšla na bojišče, da streže ranjenem. Mnogo aristokratov je sledilo njenemu vzgledu.

Rim, 4. nov. Italijanska vlada se je odločila, da ne bode zasedla turških otokov v Egejskem morju, marveč, da bode raztegnila svoje vojne operacije na sirske obseže in zasedla eno mesto.

Vlada bode poklicala pod orožje 90.000 rezervnikov.

Šolske razmere v Združenih državah.

Zvezni šolski komisar P. Clanton je obelodanil senzacionalno poročilo, da obiskuje šolo manj, kakor 50 odstotkov vseh otrok v starosti od 7. do 17. leta. Komisar hoče uvesti narodno kampanjo, da odpravi te razmere. V prvi vrsti bode storil korake, da se povisja število učencev na višjih šolah, ker zahtevajo problem modernega življenja temeljito izobrazbo. Ustanovili bodo tudi poseben oddelek za higijeno in zdravstvene zadeve v šolah.

Prav ne vem. Prosil pa sem radi tega, ker sem bal novih preprirov v društvu. Zajedno sem Vam reknel, da moji pismi Cvetkoviću lahko pokreže, Zakaj mi jih niste pokazali, ne vem. V tem zadnjem pismu sem Vam tudi naznačil, da sem jaz delegatoma reknel, Vam naznanijo, ako hočejo mojo nezaupnico, ker niste preje storiili svoje dolžnosti. Na seji sem reknel, da ni prav, da se suspendira šele zdaj, da se suspendirajo udje našega društva, drugih pa ne. V resnici se mi je čudno zdelo, da ste se šele nekaj tednov pred konvencijo zavedli svojih dolžnosti in pravice. Ves čas ste molčali in trpeli, da so se kršila Jednotina pravila glede izpolnjevanja verskih dolžnosti. Ko je pa začela teči voda v grlo Vam in Nemaniju, potem šele napravite korake, ki so bili pa le v škodo. Zato nisem bil nič kaj prepričan o istinosti Vaše gorečnosti. Nezaupnico Vam nasproti sem izrekel na izvanredni seji, ki se je vršila nekako en teden pred konvencijo, in to Vam tudi sporočil. Kako se morete potem izgovarjati, da ste pozneje suspendirali Cvetkovića? Saj je bila seja sklicana ravno radi tega suspendovanja!

Z neresničnimi trditvami si ne bodele dosti pomagali. H koncu še nekaj. Kdor se med otrobe meša, ga svinje požro. Zupanje na čistost Vaše gorečnosti in skrbj za ohranjenje res pravega karakterja v Jednoti, sem se vsedel na limanice in si nakopal veliko sitnosti. Prav mi je!

Rev. Anzelm Murn, duhovnik v New Yorku.

KITAJSKI TROBENTAČI IN ARTILJERISTI.

Photos by American Press Association.

Na Kitajskem še vedno ni miru, dasi je prestol dovolil ustavo in se odrekel skoraj vsem svojim pravicam. Uporniki ne zaupajo dinastiji in nočejo odnehati s se vražnostmi. Včeraj so zasedli važno trgovsko mesto Shanghai.

Pokojnina za uradnike. Predlog v kongresu.

Vladni uradniki bodo uprizorili živahno agitacijo za vpeljavo pokojninskega sistema.

TRDOVRATNI DELODAJALCI.

Pogajanja za poravnavo kamnoseškega štrajka se nadaljujejo. Štrajk kamnosekov traja že 13 tednov.

United States Civil Service Retirement Association je uprizorila živahno agitacijo za vpeljavo pokojninskega sistema. Dne 19. novembra bode v hipodromu velik shod, na katerem bodo razni govorniki razpravljali o položaju uradnikov v vladni službi. Združene države so edina civilizirana država, ki še nima pokojninskega sistema za svoje uradnike. Mnogo je slučajev, da so bili uradniki po 30- do 50letnem službovanju izročeni bedi, ker so vsled onemoglosti bili nesposobni nadalje opravljati službo. Kongresni član James A. Hamill iz New Jerseyja je vložil v kongresu Bill, ki določa pokojnino vladnim uslužbencem. Uradniki bodo zdaj napeli vse sile, da dosežejo pasiranje te zakonske predloge v kongresu.

Nadaljevanje kamnoseškega štrajka.

Med kamnoseki in delodajalci se vrše pogajanja zaradi poravnave štrajka ali vse kaže, da pogajanja ne bodo vodila do cilja. — Stavbni podjetniki pravijo, da si ne bodo dali kratiti pravice do nameščanja unijskih in neunijskih delavcev v delavnice. Privoliti hočejo le, da bodo na stavbah zaposlovali same unijske delavce. Obe stranki sta izvolili poseben odbor, ki bode skušal doseči sporazum med delavci in delodajalci. Štrajk kamnosekov traja že 13 tednov.

Iz Avstro-Ogrske. Nova posojila.

Finančni minister je zahteval v letošnjem proračunu, da se mu dovoli najeti 210 milijonov kron posojila.

AVSTRIJA IN ITALIJA.

Italija se ni zmenila za avstrijsko svarilo in je zopet poslala vojne ladje ob albansko obrežje.

Dunaj, 3. nov. V budgetnem provizoriju za prvo polletje 1912 zahteva finančni minister, da se mu dovoli kreditna operacija 76 milijonov za izpolnjenje armade in mornarice, 25 milijonsko posojilo za poplavanje državnega dolga ter 109 milijonov za železniške investicije, skupno torej 210 milijonov kron.

Italija se ne zmeni za svarilo Avstro-Ogrske.

Italija je prezirala protest avstro-ogrskje vlade proti demonstraciji vojnih ladij ob albanskem nabrežju. Italijanske vojne ladje še vedno križarajo po Jadranskem morju in so se prikazale pred Solunom.

Poskusen samomor igralke.

Baronica Hammerstein, ki je znana pod gledališkim imenom Annie Dirksen, se je poskusila zastrupiti. Doza strupa, ki ga je vzela, je bila premajhna.

Blaznikova velika PRATIKA za leto 1912

Je dobiti iztis po 10c., 100 iztisov \$5.00, 50 iztisov \$3.75.

Upravništvo "Glas Naroda".

82 Cortlandt St., New York City.
6104 St. Clair Ave. N. E., Cleveland, O.

Slovenske vesti.

Slovenska poroka.

V Broughtonu, Pa., sta bila poročena g. Jakob Dolenc iz Vinharjev pri Poljanah nad Skofjo Loko in gđc. Nežika Ostanek, doma blizu Postojne na Notranjskem. Bilo srečno!

Jesenska plesna veselica.

Slov. podp. društvo sv. Jožefa št. 57 K. S. K. J. v Brooklynu priredi dne 11. novembra 1911 v Liederkranz Hall, vogal Manhattan Ave. in Meserple St., Brooklyn, jesensko plesno veselico ali Martinov večer. Na veselici bodo izžrebali pitano Martinovo gosko.

Družinski večer "Bratske Zveze" v Brooklynu.

Slov. podp. društvo "Bratska Zveza" št. 140 S. N. P. J. priredi v soboto dne 2. decembra v dvorani Louisa Flacka na št. 222 Brooklyn St., vogal Throop Ave., Brooklyn, družinski večer, na katerega vabi vse prijatelje društva.

Koncert v Scofieldu, Utah.

Slovensko pevsko društvo "Gorenjski Slavček" v Scofieldu priredi dne 18. novembra v prostorih g. Antona Mejaša koncert in plesno veselico. Več pesem poje mešan zbor.

Na oklicih.

Na oklicih sta Mrs. Josipina Vremšak roj. Fabjan v New Yorku, doma iz Malih Lašč, in Mr. Martin Poglajen iz Buffalo, N. Y. Poroka bode v tork v cerkvi sv. Ane v Buffalo. Čestitamo!

Ne odlašaj! ako želiš potovati v staro domovino, pisati za vožnje cene, kretanje parnikov in druga vajazila, na trdiko Frank Sakser 82 Cortlandt St., New York, N. Y. Ako naznaš prihod, pričakuje te naš uradnik na postaji in spremi na parnik, vse brezplačno.

Ustava na Kitajskem. Pravice prestola.

Yuan Shi Kai je javil prestolu, da ne sprejme ministrskega predsedstva.

MESTO SHANGHAI PADLO.

Inozemske vojne ladje so izkrcale vojake v varstvo naselbin.

Peking, 3. nov. Narodna skupščina je danes končala posvetovanja o načrtu ustave in je načrt predložila prestolu, ki ga je tvoj odobril.

V novi ustavi je dinastiji zanjmen obstanek, ali njene pravice so zelo omejene. Načrt ustave mora odobriti parlament in potrditi cesar. Cesarji principi ne morejo biti več člani kabineta in administratorji v provincah.

Ustavo sme izpremeniti le parlament. Člane zgornje zbornice izvoli ljudstvo. Parlament izvoli in cesar potem imenuje ministrskega predsednika. Le-ta priporoča druge člane kabineta v imenovanje cesarju. Ministrstvo zamo samo enkrat razpusti parlament. Cesar je poveljnik armade in mornarice, ali pri notranjih nemirih sme le pod gotovimi pogoji rabiti vojaštvo.

Yuan Shi Kai je previden.

Yuan Shi Kai je poslal prestolu spomenico, v kateri odklanja ponudeno mu ministrsko predsedstvo. Ni še jasno, ali je to storil iz ponižnosti ali iz previdnosti. Kitajska navada je, da ministri večkrat odklonijo portfelje, predno jih sprejmejo. Mogoče je, da se je ravnal Yuan Shi Kai po tej navadi, ali verjetneje je, da noče radi tega sprejeti ministrskega predsedstva, ker je videl, da bi bilo kmalu konec njegove slave, kadar dobi parlament kontrolo nad vlado.

Uporniki so zasedli mesto Shanghai.

Shanghai, 3. nov. Uporniki so brez vsakega upora zasedli arzenal in del mesta, v katerem stanejo domačini. Zdaj bodo tudi Wu-sing, Nanking in Ching-Kiang kmalu v rokah upornikov. Inozemske vojne ladje, ki so v pristanišču, so izkrcale pomorske vojaše v varstvo naselbin. Govori se, da so uporniki pri Kin-Kiang zaplenili angleški parnik "Sampson".

Provinca Yun-nan v južnozapedni Kitajski je proglasila svojo neodvisnost.

ZADNJE VESTI.

V Harrisburgu, Pa., je umrl elektriker in iznajditelj Daniel F. Drawbaugh.

Stuerghkovo ministrstvo je popolno. Brat je bil imenovan za poljedelskega ministra. Po drugih virih je postal poljedelski minister Vencel pl. Zaleski.

Zrakoplovec Rodgers bode danes končal svoj transkontinentalni polet iz New Yorka v Posadeno, Cal.

Slovensko Amerikanski KOLEDAR

ZA LETO 1912

Je izšel ter stane s poštnino vred le 30 centov. Koledar, ki se je tekom let tako udomačil pri naših rojakih, da ga je dobiti v vsaki slovenski družini v Ameriki, vsebuje mnogo zabavnih in podučnih spisov z lepimi slikami, svetovno kroniko in več strani šale. Priporočamo ga rojakom v nakup. Naročila sprejema: "Glas Naroda", 82 Cortlandt St., New York, N. Y. in podružnica Frank Sakser, 6104 St. Clair Ave., N. E., Cleveland, Ohio.

Druga nepravilnost Rev. Kranjca.

Duhovni vodja K. S. K. J. Rev. J. Kranjc je tožil svojega duhovnega tovariša Rev. Josipa Tomšiča pri škofu, da je žalil katoliški značaj Jednote.

JOLIETSKJE SPLETKARIJE.

Slovenska podporná društva, ki so uclanjena v K. S. K. J., so dolžna obsoditi najostrejšje Kranjčevu postopanje in dati zadoščenja Rev. J. Tomšiču.

Jolietška gospoda ne more preboleti poraza svojega nekdanjako mogočnega predsednika in duhovnega vodje Rev. Kranjca in se poslužuje zdaj nizkotnih sredstev, da bi se maščevala nad osebami, o katerih misli, da so povzročile poraz. Cast družtev, ki so uclanjena v K. S. K. J., zahteva, da te umazance v človeški družbi najstrožje obsodijo. Društva morajo prej ali slej narediti konec jolietški prevzetnosti, nadutosti, oholosti, ošabnosti in samopašnosti.

Nečuvno je, da je katoliški duhovnik tožil svojega sobrata pri škofu, da je žalil katoliški značaj K. S. K. Jednote. Da se je to res zgodilo, je razvidno iz naslednjega pisma, ki smo ga dobili od Rev. Jos. Tomšiča s prošnjo, da ga objavimo. Pismo se glasi:

Forest City, Pa., 3. nov. 1911.

Cenjeno uredništvo:—
Prosim Vas, gosp. urednik, objavite v Vašem listu sledeče pismo:

Duhovni vodja K. S. K. J., Rev. J. Kranjec, me je tožil pri mojem škofu, Rt. Rev. M. J. Hoban v Scranton. Tožba se po pismu g. A. J. Brennan, škofijskega kancelarja, prilično tako-le glasi:

"You are accused of certain utterances and influence which were used to the detriment of the Catholicity of the organization." Vsled tega se obračam do Vas, gl. odborniki, osebo pa do Vas bivših delegatov najednatje konvencije v So. Chicago, Ill., da se izjavite, je-li sem se za časa konvencije dotaknil katoliškega značaja K. S. K. J., bodisi z besedo, z dejanjem, bodisi na katerikoli drug način, ter katoliški značaj Jednotin na tak način žalil, ali mu celo škodoval.

Zato Vas prosim, pošljite, posebno delegatje večjih in po številu vplivnejših društev, postavne "Affidavits" v angleškem jeziku, ter se jasno izjavite, ako sem kaj takega zagrešil. Posebno prosim za to delegate v New Yorku, Clevelandu, Pittsburghu, Chicagu, S. Chicagu, Jolietu, La Salle, Calumetu, Pueblu itd. Eventuelne stroške Vam povrnem. Vaši sodbi se uklonim, nikomur drugemu, ker le Vi ste me izvolili duh. vodjem, zato imate le Vi dolžnost me soditi, eventuelno me braniti. Izjave po časniki v tem slučaju ne zadostujejo, kar sami dobro znate.

Tedaj, ako znate, da sem kaj zakrivil, v čemur sem tožen, izjavite se v tem smislu, jaz takoj odstopim. Ako po Vašem preudarku nisem kriv, mi daste pri mojem škofu popolno zadoščenje. Tožba ni malenkostna, ker se gre indirektno tudi za Vašo čast, ker za to tožbo se skrivajo še drugi nameni.

Vaša izjava mi je neobhodno potrebna. Ne bojim se sodbe škofove, za to mi zadostujeta moja tovariša-delegata iz Forest City, a tu se gre za javnost.

Rev. Jos. Tomšič, član K. S. K. J. in izvoljen duh. vodja.

Veletrgovina s žitom, Pitt Brothers & Co., v Philadelphiji je napovedala konkurz.

Fredy-jevo praznovanje na vernih duš dan.

"Tu v ta kotiček zloži drva — tako je dobro. In sedaj se pogreji, mali; mrzlo je zunaj, ne? Hudo je ob takem vremenu za reveža. Vi-diš, tu je še nekaj kave zate. In žemljijo tudi dobiš. To ti tekne, kaj ne?"

Majhni, mogoče deset let stari deček, ki je prinesel v kuhinjo bogate hiše drva, je hvalježno pogledal usmiljeno kuharico, ter se vsedel na stol, katerega mu je ponudila.

"Doma pač nimam nič dobrega, kaj? Vsaj izgledaš ne tako. In za to moraš tudi že skrbeti, da kaj zaslužiš? Kaj pa delata oči in maj-ti?"

"Mrtva sta," je pripovedoval deček. "Jaz sem pri Starčevih v reji, pri onih, ki bivajo v Karlovski ulici. Mesto plačuje zame."

"Ubogi revež! Gotovo ne ravna-javo preveč nežno s teboj. Ali so prijazni s teboj?"

"O, da. Samo on me zmerom pretepe, če ne prodam dovolj."

"Sveta nebesa, tako življenje. No, le čakaj, maliček. V sobo me kličejo. Takoj se vrnem, in potem dobiš kaj boljega za pod zob."

Kuharica je odšla iz kuhinje in Fredy je utrujen zaprl oči. Kako dolgo je že od tega, odkar ga ni nikdo pogladil po glavi, kako ga gledajo doma vsi po strani, njega, reveža.

Naenkrat je prihitelo nekaj v kuhinjo, in nekaj belega, mehkega se je dotaknilo dečkove glave.

"Kdo si ti?"

"Fredy" — je rekel deček in strme pogledal majhno deklico, kakršne še ni menil nikdar videti. Obličje je bilo čisto belo. Z njo je prišel v kuhinjo tudi čudovit vonj po svežih vijolicah, izhajajoč iz venca, katerega je držala v roki.

"Ali si ti oni mladi drvarček, o katerem je ravnokar pripovedo-vala Minka notri? In matere ni-maš več? Jaz tudi ne."

Po tej izjavi se mu je zdela takoj bolj domača. "Ali si tudi ti tukaj v reji?" je vprašal plaho.

"V reji? Kaj pa je to? Jaz sem tu pri svojem očetu in teti. In se-da grem k materi na pokopališ-če. Danes je vendar vseh vernih duš dan. Ali ne greš tudi ti svoji mami? Ali ji ne prineseš venca in ne okrašaš njenega groba s cvetličami?"

Majhni je naenkrat prišlo v spomin, da je hodil s svojo mato-ro na vsih vernih duš dan na po-kopališče, kjer sta ozaljšala očeto-v grob s cenimi cvetličami. In danes? Ali ga boode tudi danes pričakovala mati, njega, svojega Fredyja?

Solze so mu stopile v oči. "Saj nimam denarja za cvetlice in lu-či," je končno rekel s težavo.

"No, le počakaj," je rekla milo-srčno mala deklica. "Jaz ti ho-čem nekaj dati." Odhitela je in se vrnila čez nekaj trenutkov z malim hranilnikom, katerega vse-bino je stresla v dečkovo roko.

"Tako, za ta denar dobiš gotovo lep venec, in ako hiti, prideš na pokopališče še predno se stemni."

"Hvala lepa. Tako si, kakor božični angelj," se je zahvaljeval deček. "tak, kakor mi ga je opis-o-vala mati. Toda predolgo izosta-nem. Starčevi se bodo jezili, ako ne pridem o pravem času domov."

"Potem reci enostavno, da si šel k svoji mami. Danes se ne sme pustiti čakati mrtvih. Danes je njih Božič, pravi papa," je za-ključila deklica pogovor.

"Prav imoš," je menil Fredy odločno. "Kaj zato, če me natepe-jo. Na grob svoje matere grem."

Sedaj je vstopila Minka in stisnila dečku velik kos kruha v roko. "In če hočeš, lahko prideš zo-pet. Tukaj je tudi denar. 30 vi-narjev za drva. Ti, Milka, pa poj-di sedaj v sobo. Papa in teta ča-kata."

Mali raztrgani drvarček in krasni, beleoblični otrok sta si ne-žno pogledala v oči. Za dečka je bila angelj, ki mu je prišel na-rot, za deklico pa prvo dobrodel-no delo v življenju. "Zbogom, Fredy!"

Deček je odhitel naglih korakov. Zunaj, kjer stoji hiše po-samič, so se vrstili sotori prodajalcev venec. Pozno v večer so dobro trgovali. Pred enim teh so-torov se je ustavil. Ugladil je lep venec iz rdečih cvetlic, od katerega ni mogel odvrniti pogleda.

"Kaj stane venec, gospa?"

Vrtnarica je neznančno pogle-dala raztrganega školinca. "Eno krono," je rekla kratko in se o-brnila.

"In te luči?"

"Deset jih je za trideset vinar-jev."

Deček je preštel svojo gotovino in se prestrašil. Vse njegovo pre-moženje je znašalo 75 vinarjev. "Ali mi ga ne morete pustiti ceneje?" je zaprosil in plaho gledal venec, da ga ne bi vzel kdo drugi.

"No, pokaži, koliko imaš?" je odgovorila prodajalka. "50. 60. 80. 1 krono 5 vinarjev. No, pa ga vzemi. In tukaj luči."

"Da — toda — trideset vinar-jev ni mojih — ti so ..." je jeeljal deček.

"A kaj, saj vem, kako je," je rekla prodajalka. "Sladkarije bi si rad kupil!"

"N — ne — pa vendar ne smem ..."

"No, potem pa daj venec in se izgubi!"

Čisto prepaden je strmel deček v prodajalko. Kratke in hud boj se je raznel v njegovi duši za pregrešek, katerega je hotel na-praviti. Njegova mamica naj bi vendar tudi imela tako lepo, ka-kor druge. Mamica ne sme zastoi-čakati nanj. Da boode tepen, strašno tepen, je vedel, ker je bilo 30 vinarjev za Starčeve že lepa svotica, toda pretrpeti boode radi mr-tve. Hitro je stresel denar, kolikor ga je imel, prodajalki v roko vzel venec in luči ter zbežal na-prosto. Začuden je gledala pro-dajalka za njim.

Medtem se je že popolnoma stemnilo. Na pokopališču je bli-ščalo in migljalo. Skozi množico se je preril deček do osamljene-ga kota, kjer so mu pokopali ma-mico. Ne ve, zakaj so ji odkazali prostor, oddločen od drugih, toda čutil je, da to ni prav, in da po-menja tako zapostavljanje žalitev.

Grob samomorilke! Kako žalo-igro nam pripoveduje. Povest be-de in opupanja, strašne zapuščee-nosti in hudega boja življenja, ki ji pripravljala padec. Brez otroka ni hotela iti. Toda strupeni plini ki so ugasnili njeno slabotno živ-ljensko lučico, so prizanesli otroku, ki je bil "rešen". Zakaj? Za življenje polno trpljenja, za ob-stanek brez ljubezni in nežnosti odkar so ločili mrzlo materino ro-ko iz gorke otrokove.

Toda danes je bil srečen. Dih ljubezni in nežnosti ga je zadel in sem je prišel kot bogatin, da prižge svoji materi božično dre-vesce.

Svetlo so zagorele luči in meta-le svetlobo na rdečo krasoto na za-pučenem grobu. — "Kakor bo-gatini, draga mamica, kakor boga-tini," je šepetal deček vedno in vedno, ter objel z rokami to, ka-edinno na svetu je smel imenovati svoje. Položil je glavo na mehke cvetlice in zasnel. —

Polagoma je postalo mračnejše na pokopališču. Luči so ugasnile in vsakdo se je odpravil domov. Domov! Naenkrat se je pojavila pred dečkovo oaso gola resnica. Kaj porečejo Starčevi, ako se vr-ne sedaj, po večurni odsotnosti brez denarja za drva? V svojem strahu je gorko zaplakal. Tride-set vinarjev! Naenkrat se mu je zdel ta denar velikanska svota. Zadržal je bil tepen radi dveh vi-narjev, kaj bodo mislili sedaj ra-di te poneverjene svote?

"Mati, tako se bojim!" Tu je zadel z vročim čelom — cvetlice mrtvaškega venca. Hvala Bogu, saj se je nahajal pod materino za-ščitno. Kaj za to, ako ne gre do-mov? Tu je bilo vendar veliko lepše. Tako mirno in tiho. Hotel je sanjati o materi, kako ga je spravljala k postelji, s poljubom na usta in lica, tako gorko in ne-žno. Tesno se je zavil v bomo sukajico, zlezal na grob in polo-žil glavo na mehke cvete. —

Nočni veter je divjal po širnem polju; da je stresal malo sključee-no postavno na grobu mraz. Toda usta so mu bila na smeh. Vidi namreč nekaj čudovitega. Pred njim stoji angelj, ki ima poteze njegove male dobrotnice od dan-es. In govori mu: "Idi, pojdi za menoj!" Prine ga za roko in ga pelje gori, proti sijajni svetlobi. Na tisoče luči vidi, in v sredi po-stavo, pri katere pogledu razpro-stre roki z radostnim vzklikom: "Mati, draga mati!"

Veter je ponehal; prvi sneg je začel padati v velikih, belih, ko-smičih. — Velik mrtvaški prt za-grinja naravo. Tudi blede, mali deček je kmalu popolnoma po-kril. Toda smehlja se, saj mu je gorko pod belo odejo. —

V mehki, čipkasti postelji pa sanja majhna deklica o revnem drvarčku. —

Prilika.

Gospod (ki je pri kartanju ve-dno dobival): "Gospodična Min-ka. Vi ste moja sreča!"

Minka: "Podajte torej svoji sreči roko!"

Smrt majke Jugovičev.

Dramska pesem v treh spvih Ivo Vojnovića.

I.

"K izbornemu prevodu tega trsnega dramatičnega dela je napisal profesor Hešić naslednji uvod:

Na jug od kraljevstva srbskega, smeri Belgrad-Solun, leži Ko-ovo Polje, ravnina, kakih 60 ki-lometrov dolga in 15 kilometrov široka. Na severozapadu je Novi Bazar, na jugoistoku pa Macedo-nija. Kosovo Polje je še danes lelo krasne turške pokrajine, kjer divjajo Srbi pomešani z bojeviti-ni Arnauti in ki jo imenujemo Staro Srbijo. To je klasična zemlja srbska; zakaj tu je bilo sre-lišče srednjeveške srbske moči in slave, istotam pa jo je zadel udil tragičen konec, in to v bitki na Kosovem Polju leta 1389.

Svoj vrhunec je bilo srednje-veško srbstvo doseglo malo prej, a cara Dušana Silnega iz rodo-vine Nemanjičev, ki se je znaogo-rito vojskoval z Bizancem (grško arigrsko državo), mu po vrsti omalo pokrajino in se leta 1346 v Skoplju dal proglasiti "cara Sr-om, Grkom in Bolgarom". Ter-e mislil na to, da zasede prestol srbskih cesarjev v Carigradu. U-lar pa je že leta 1355, ter ostavil veliko državo, svojemu nedorast-emu sinu Urošu. Država ni bila losti zedinjena; bilo je več po-rajini, vsaka s svojimi tradicija-mi, a bile so premalo časa zdru-ene, nego da bi se bil med njimi nogel razviti čut edinstva. Car-ki namestniki so se osamosva-jali.

Izmed velikašev, ki so odpadli od cara Uroša (IV.), sina Duša-novega, je bil najuglednejši "kralj" Vukašin. Vlada je ele-nu južnemu delu srbske carevi-ne in carskim prestolnicam Pri-remu in Skoplju, a leta 1371 je nadel v bitki s Turki in Macedo-nija je bila izgubljena. (Vukaš-inov sin "kraljevič Marko" je postal turški vazal.) Še istega le-a je umrl car Uroš. Nasledil ga je car Lazar Srbljanović, ki je moral oblast deliti s svojim ze-om Vukom Brankovićem, go-podarjem Kosovega Polja, a le z severnem delu države, t. j. nje-mu jedru. Lazar Srbljanović se je upiral z vsemi silami, da bi odolel turški bujici, ki je mima Carigrada pretela Evropi, in se je esno držal bosenskega kralja Ivrdka, svojega soseda. S po-nočjo bosenskih čet je leta 1387 porazil turškega sultana Murata, i baš ta poraz je Murata izpod-bedel, da se je pripravil na ob-račun s Srbijo. To je Lazar slutil ter se istotako pripravil na od-ločilni čas.

Usodni boj se je bil na Koso-ovem Polju. (Podrobnih onodob-nih opisov tega silnega boja ni.) Bitka je bila (ali je začela) na Vidov dan, v torek dne 15. junija 1389. Sprva se je zmaga na-gibala na srbsko stran, ter je sr-bsko slavodobitje doseglo svoj vr-hunec, ko je Miloš Obilić (Kobi-lic), drugi zet Lazarov, v tur-škem šatoru usmrtil sultana Mu-rata. Razjarjeni Turki so pa se-laj s tako silo planili na Srbe, da so se le-ti morali umikati, so-arobili Lazara in mu odsekali glavo. Še na bojišču je bil sin Muratov, Bajazit, proglašen za sultana. Take nadomestitve za svojega Lazara pa Srbi niso imeli — in samostalne srbske države, ki jo je prej Lazar držal s svojo sebnostjo energij, je bil konec.

Narod si tega poraza ni mogel tolnačiti drugače, nego z izdaj-stvom, in tako je narodna pesem enega izmed Lazarevih zetov, Vuka Brankovića, napravila za izdajico, dasi se je v bitki narav-nost odlikoval na srbski strani. Tople besede pa ima narodna pe-sem za cara Lazara, drugega ze-ta Miloša in za ženo Lazarovo, Milico, ki je bila še iz roda Ne-manjičev.

Poleg carice Milice nam poro-ča narodna pesem še o drugih ženskah, ko poje o Kosovem Polju: Tako o hčerah Lazarovih, o ženi Vukovi in Miloševi, ki sta se — znan motiv iz pripovedek — pripravili baš radi vrlin svojih mož in tako provzročili njun u-sodni spor. Nadalje o kosovski djevočki in o majki Jugovičev, ženi starega Jug Bogdana, ki je imela devet sinov, pa tužna vse izgubila na Kosovem Polju. In narodna pesem o tej majki Jugo-vičev je ozadje ali temelj priču-joče Vojničeve drame.

II. "Vsa naša zgodovina je velik zbor pesmi." Nedosegljivo je to delo: narodna pesem Hrvatov in Srbov! V njej je narod ovekove-čil slavo svoje zgodovine, svoje-ga mučeništva; v njej je izrazil neomahljivo vero, da vstane iz votline Kraljevič Marko, ko bo-de maščeval Kosovo Polje in Gvoz-d, kjer je poginil Peter Svačić, po-slednji kralj Hrvatov. In kdo bi smel dvomiti na tej vzvišeni veri naroda, ki je na meji dveh svet-ov premagal smrt, besnečo nad njim 5 stoletij?! Da, porečejo ob-upane: Ali smrt duši sedaj narode izdajalski, zavratno iz zasede, prikazujoč se jim kakor prijate-ljica!

Naš narod pozna njo tudi ka-kor tako že 100 let, a rodili se bo-do še junaki nove dobe, ki mu z uma svetlim mečem ubranijo edinstvo in svobodo, katere seme so vrniki Jugovičev shranili v simboličnem Dubrovniku.

Rodil jih je narod, navdahnaila pa jih je ta velika njegova vera, ki je veje iz njegovih pesmi. Kaj hočemo kakor narod, kaj bi mo-rali hoteti kakor narod, to so nam povedali Gundulić, pesnik "Du-bravke", ter Kačić-Miošić in Fra-grga Martić, potem pa Mažurani-ć, ki je veliki prednik pesnika Svobode, Vojnovića.

Da bi nas zgodovina Kosovega Polja naučila, kaj zamore sloga in kaj nesloga, eva, to je sinteza dela jugoslovanskih junakov v peresu, katerih so se v zadnjem času tesno oklenili umetniki dle-ta in čopiča (Meštrović, Rački). In ko bo naša narodna duša edi-na in ko bo hmo hrepeden le z eno željo za ciljem, ki so nam ga po-kazali z bleščicim mečem junaki Damjanove vrste, — eh, tedaj za-drhte stare kosti Kraljeviča Mar-ka, ki dremlje sedaj v macedon-skih dolinah!

Ivo Vojnović rodil se je v Gun-dulićev "Dubravki", v mestu svobode v Dubrovniku; ni čuda torej, da mu je struna na gosli zazvenela tako močno in harmo-nično pesem svobode. — Medtem ko Vojnović v svoji Trilogiji ope-va smrt svobode "Dubravke", v svoji veliki dramski pesmi "Smrt majke Jugovičev", daje svojemu mestu velike nalogo, da odgoji maščevalce Kosku. — In baš ta patriotični idealizem, povit v to-liko krasno obliko, podeljuje ve-liko književno vrednost temu delu.

Vojnović je veliki pesnik, in kakor ta je znal iz narodne pesmi izbrati najlepše stihie in utvori-ti iz njih venec materine požrtvo-valnosti, Spartanski karakter majke Jugovičev.

Je od tega že četrto stoletja, da je v "Radu Akademije" hrvat-ski učenjak Jurković opozoril dramaturge na značaj majke Ju-govičev. Odzval se mu je Vojno-vić, ki pa v svoji mehki pesniški duši ni mogel, se ni upal ustva-riti drame, ali krvave tragedije, maverč je s svojo čarobno umet-nostjo nanzal tri speve, ki so trije mozajski narodnih in nje-govih stihov. In to je dramska pe-sem: "Smrt majke Jugovičev". Delo je sedaj prevedeno v slo-venski jezik po Josipu Vestru.

Spev je razdeljen v tri dele: Sinahe, Avet, Kosovo.

V prvem delu prerokujejo si-nahe Jugovičev pod čardakom o usodi bitke, ki se je nekoliko dni-bije na Kosovem Polju med sr-bsko in turško vojsko. — Nestro-pno gledajo, kako letajo jate ga-vranov, hotele bi znati, ali so jim krila mokra od krvi junakov. — Ena sinah je utrgala osat in ga vpruše o usodi svojega moža; dahnje v evet, da vse pahulice od-le razum ene. — Majka Jugovi-čev gleda s čardaka in prosi Bo-ga, da bi ji dal sokolove oči in bela krila labodova, da bi odle-tela na Kosovo in videla devet Jugovičev ter desetega, Jugo Bogdana. Nato pade v bližini na-tla gavran. Sinahe se zberejo o-krog njega s svojimi otroci, da bi se mu rogale. Naenkrat se za-sliši zvok trobente; sinahe se sp-lashe in otroci padejo majki Ju-govičev, ki prihaja iz stolpa, pred kolena. Tu majka Jugovi-čev vprvič odkriva svoj herojski čut:

"Mar to rod je Jugovičev, ki na tla z obrazom pada? Mar je čreda beketačev, al' so žene mož — junakov!"

Prihajata dva glasnika, ki ve-deta seboj turškega vjetnika; poslal ju je car Lazar, ki je na Kosovem vodil svojo vojsko proti Turkom, carici Milici, da bi ji poročal o uspehu boja. Tu je Vojnović uporabil stih iz narodne pesmi: Oj, Boga mi, carica Milica, vojski sta se večeraj spoprijeli na Kosovem, tam na ravnem po-lju;

tam so mnogo kopij polomi-li, kopij Turkov, kopij Srbov: več od Turkov, ko od Srbov.

Po nalogu starega Jugo prišli so tudi do njegovega gradu, da bi povedali: "kako Srb kaznuje divjjo silo tujih gospodarjev". Ta novica je silno razveselila si-nahe, ki so se takoj začele prepi-rati, čegav da bo carjev plaše. Majka prezirljivo gleda te "beketačev", in ker ji je sumljivo, da še nikogar ni s Kosova, povprašuje glasnika: "Torej vojska?" Glasnik: "Vojska gleda, sluša, čaka." Angelija: "In vojvode?" Glasnik: "So v prepripi! Baš v očigled boju, sprli so se pri ve-čerji, kdo je jateji, kdo zvestejši, kdo bo jutri plen razdelil, sulta-novo zemljo — jarmil." Majka: "Vedno isti!... Zarod Kajnov!"

Nato je zapel turški vjetnik:

Allah aktar! Aškad an la ilah illa tah va Muhamed rasul Allah!

In majka:

Veselite se, gavranke, še krohoče vaša pesem, gnilega rodu mrtvilo! —

Ali bi se moglo lapidarneje prikazati usodo, ki nam jo je skrojila naša stara bolezen — ne-sloga? "Uvijek isti — Kajnov-ić!"

V drugem spevu nam prikazu-je Vojnović kristalni značaj de-vete sinah, krasne Angelije, že-je mladega Damjana. Dejanje se v-rši pod istim čardakom (stol-pom) sredi noči, "ko migljajo zvezde nad črnim molkom širne zemlje, le včasih zaveja globok vroč vetrič". Angelija je trudna in bleda zaspala pod dogorelo bakljo. Sen se ji je že strnil z ve-soljnim dihom letne noči. Naen-krat se prek temnih zidov preli-vajo nedogledni plameni letičih kresnic-več. Vse nebo je počrne-lo in zvezde gori so se utrnile, kakor da so padle vse na stolp. Angelija sanja o Damjanu. Zve-zde pa ji pojejo žalostinko: Spa-voj, sanjaj zadnje sanje, mučeni-čaš — Nič več nimáš, kar naj ču-vaš — čuvarica! — Polje ti je pokošeno, — oj, žanjica! — Rde-ći nagelj je razcvetel, — oj, smr-ti-nica! — In veter dolgo, globoko zatuli: Polnoč! — polnoč! — hu-hu!... In zvezde so izginile. V temni noči se prebudi Angelija. Nato se ji prikaže Damjan. Maj-ka jih je čula ter prihitela iz stol-pa, ali ne Damjan, niti Angelija nimata poguma, da ji povesta, kaj se je zgodilo. — Nepozabna je scena, ki se sedaj odigrava. Majka ne more odpustiti svoje-mu sinu, da ni poginil na Koso-vem, kjer so poginili njegovi bra-je. Zastoj prosi mater, da bi mu dovolila ohraniti rod maščevalcev; ona ga pošilja na Kosovo nazaj; tam naj odnese prapor "Krstas"; ona sama pa pride ponj. Damjan ni treba prositi: Me poznáš li, majka Jugovičev? — "Ti si Damjan, jaz sem tvoja majka!" Damjan pozdravlja na-to svoje rodno mesto, pozdravlja svojo ženo, ki ne more prenesti boli ločitve in se usmrti z nje-go-vim bodalcem. — "Z Bogom, dom moj, raj ti onemeli! Z Bo-gom, majka, ti svetisce prava! Prapor vijem trikrat na zna-me-nje!"

Tebi, Bože, da me ne ostaviš! Tebi, narod, da mi ne pogineš! Tebi, žena, da me ne prekinjaš!

In Damjan pojde, pozvavši po-prej majko: Jaz te zovem na Ko-sovo, majka, da zročim ti pra-por Jugovičev!

Kosovo Polje Vojnović opisuje tako-le:

Veliko poldnevno solnce. Ka-kor daleč sega oko, se širi polje, od klasja pozlačeno in z livada-mi, drevjem in gromovjem pora-slo. Žito je mestoma požgano in poruvano, kakor da ga je ravno-kar potolkla toča ali nevihta; a tja proti gledalcu se je že dvig-nilo in se ziblje v težnem letnem dihu. Med žitom se povsod rdeči žarko makovo cvetje. Na desni star, debel hrast, edina senca v tolikem razkošju svetlobe in barv.

Poletje je. Veliko solnčno leto dozorele žetve, polno cvrcanja živahnih cvrčkov in polhpnih vetričev, ki so se kakor poskrili v hrastovih vejah. Tam v dalini obzorja je zlata megla pokrila nedogledne prostore, zastrla go-re in bregove, zliža se z žarki u-gašajočih pogorišč in je obvila s solnčno tenčico vse, kar še živi in kar trohni mrtvo na Kosovem. Tu in tam zatemni črna jata ga-vranov mirno vedrino. Včasih se spuste dol na polje, tedaj zašu-me kakor črvi na gnilem mrtvi-šču. Ali razcvetla zemlja jih ne

Avstr. Slovansko
Ustanovljeno

Bol. Pod. Društvo
16. januarja 1892.

Sedež: Frontenac, Kans.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: MARTIN OBERŽAN, Box 72, Mineral, Kans.
Podpreds: FRANK AUGUSTIN, Box 360, W. Mineral, Kans.
Tajnik: JOHN ČERNE, Box 4, Breezy Hill, Mulberry, Kans.
Blagajnik: FRANK STARČIĆ, Box 489, Frontenac, Kans.
Zapisnikar: LOUIS BREZNIKAR, L. Box 38 Frontenac, Kan

NADZORNIKI:

PONGRAC JURŠE, Box 357, W. Mineral, Kans.
FRANK PRELOGAR, Box 420, W. Mineral, Kans.
MARTIN KOČMAN, Box 482, Frontenac, Kans.

POROTNI ODBOR:

JOSIP SVATO, Woodward, Iowa.
JAKOB MLAKAR, Box 320, W. Mineral, Kans.
JULIJ BOGNAR, Box 6, Breezy Hill, Mulberry, Kans.

že, ker je tudi njo slavodobit-no solnce vso opojilo in omanilo. Tretji del Vojničeve dramske pesmi je mozaič smaragdov. Tu-di v njemu so najlepši stihji iz na-rodne pesmi (Kosovska djevojk-a). Starka oplakuje usodo svo-jega naroda, — "deca vsa me za-pustila in pomrla v bojih tukaj — tamkaj — za stotero gospo-darjev!" Mladi vnučič otel je sabljo mrtvemu junaku, kor "ta še meni bo služila!" Ali starka bi hotela, da se on posveti delu, ker "suo brez kruha, radi same-ga junaštva."

Medtem Turki vodijo že polje srbske jetnike: "tirajo izmučeno krdelo kakor Krista na Kalvari-jo". Evo goslarja! Eto kosovske djevojke: "zasukala bijele ruka-ve, zasukala do bijelih lakata". Prišla je na bojno polje, da na-poji ranjene junake. Vsa je v ekstazi in tužno poje staroslo-vanski božanski spev: Oj dodo, oj dodo-le... Goslar jo vpraša: Sestra draga, kosovska devojka, kaka silna te nadloga muči, da prevračaš po krvi junake? — "Jaz se setam po bojišču mlada, če junaka živega še najdem, da z vodico hladno ga umijem, zalo-žaj dam mu belega kruha." In tako govoreč, zapazi Orlovic Pavla, junaka, ki ji je objubil svoje sree. Ali Orlovic Pavle u-mira in kosovska devojka zaječi iz belega grla: "Joj mi — zla u-soda me preganja! Da, sirota, bor zeleni primem, on bi zelen se takoj pošlil..." Po treh dneh

hoda prišla je na Kosovo majka, da poišče Damjana in Krsta Ju-govičev. — In zdaj razvija po-slednji prizor: Zbor svečnikov, vladik in patrijarhov in silni na-rod: v triumfu nosijo carice Mil-ico, ki drži kvišku izbrani, čudo-tvorni, strahoviti cvet: Lazarje-vo glavo, odsekano in kronano z Dušanovo krono. Konečno so pri-nesli tudi odsekano roko, ki drži zlomljeni prapor: to je Damjan-o-va roka. "Daj mi prapor! — Tu sem na Kosovem!" Roka se pola-goma odpira in jej pušča prapor. In velika majka umira. "Slava tebi — majka mučeničev! — Slava tebi — vseh junakov ju-nak!"

PRIPOROČILO.

Slovenec in Hrvat, kateri po-tuje v AQUILAR, COLO., priporo-čamo

SALOON, RESTAVRACIJO in PRE-NOČIŠČE

Z. J. MUSGRAVE.

Poslovodja: rojak Frank Poserl.

(v sob 20-12-'10—20-12-'11)

NAZNANILO.

Rojakom v Waukegan, Ill., in okolici naznanjamo, da je za ta-mošnjo okolico naš edini zastop-nik rojak

FRANK PETKOVŠEK, 716—720 Market St.,

kateri je pooblaščen pobirati na-ročnino za list Glas Naroda ter izdajati pravoveljavna potrdila. Rojakom ga toplo priporočamo. S spoštovanjem

Upravništvo Glas Naroda.

Vi zamorete uživati dobro kavo ravnotako kakor v najlepših krčmah in hotelih, ako le primate k vaši kavi

Franczkova Cikorija

GLASOVITO

Primes

Kave,

Kako se praznuje vernih duš dan.

Gozd je šumel svojo večerno pesem. Šumel jo je v tisočerin listih, ki so trepetali v zadnjih solnčnih žarkih, se objemali in padali na tla. A se na tleh je zvečelo, se družilo s šepetom večernega pih, hitelo po gozdu in se zgubljalo kdovekam. In solnčni žarki so se igrali razposajeno s poletavajočimi cekini, jih preštevati, hiteli preko njih.

Sedel sem na štoru in gledal. V duši se vzdignilo kakor veselje nad sorodnim bitjem in nekaj lahkega, življenja polnega je leglo na me. Pa le za trenutek. Zopet se je pojavila misel, ki me je spremljala cel dan, že dolgo dni.

"A kje je smrt? Zakaj ne plače gozd in ne padajo listi z vzdihom na tla? S čudotajnimi koraki se približuje spomin zmagoslavne smrti. Duši je težko, človek zaplače v tihi strahu, komaj si upa odpreti oči, — a glej, vse naokrog se smehlja, poje pesem življenja... Kje je smrt?"

Zamislil sem se in postal žalosten, ker nisem našel odgovora na vprašanje. A zopet je zavnelo v gozdu, še čisteje, glasneje, življenja polni dih je navdaval vse krog in krog in v meni je zarajalo veselje nad življenjem.

"Ne, ni je smrti, ni je... Gozd zveni, žarki pojejo večerno pesem in duša je vesela."

Vstal sem in šel po gozdu. Občutil sem veliko resnico in vesel sem bil nad tem spoznanjem.

"Le v strašljivci duši je smrt. A strašljivci je hudoben človek."

Veliko moč sem začutil v sebi in koraki so postali lahkji, prožni. Hitel sem po gozdu in se opajal nad njegovo lepoto.

Že je legal mrak nad zemljo in je zavelo hladno od grč, ko sem stopil iz gozda na grič in se jel spuščati v dolino. Tihó je ležala pod menoj, zavita v tanko meglo, in me pozdravljala z bleščicami okenei vaških hiš. Še vedno sem živel v lepem spominu na gozd.

"Glej, tudi dolina ni umrla; sanja v krotkem spanju in zvezde ji pojejo uspalvalno pesem."

V vasi je zazvonilo. Dolno, za- tegnjeno. Ustavil sem se, kakor bi se vzdramil iz sanj in znova mi je navdala tiha žalost.

"Smrteš se in vrisaš, a doli praznujejo praznik smrti."

Zvonilo je žalostno, zategnjeno in čudno je odmevalo po dolinici. In kakor bi izvalil ta zvok stoto- stero sene, se je prevlekla dolina z nočjo. Večerna zarja je ugasnila in vse je ležalo tiho. Velika žalost je plaval nad zemljo. Vsaj zdelo se mi je, da bi morali vsi zaplakati.

Obrnil sem korake z griča na pokopališče. Že od daleč se mi je zabliskalo v tisočerin lučkah, pri- žganih po grobeh in čudno pla- polajočih v temni noči. Šel sem preko grobov in sedel na polpod- rt zid.

Po pokopališču so se plazili gla- sovi zvonov, hiteli preko pla- menčkov, da so polegali in se zo- pet vzpenjali. Tiho se je nagnila tu pa tam komaj vidna trepetajo- ča roka in popravila lučko.

Po grobeh je bilo polno ljudi. Videl sem starčke in starke, kako so klečali na mrzli zemlji in jim je uhajal vzdih za vzdihom v temno noč. In stotero sre je mo- liló pobožne molitve in prosilo. Velika žalost je ležala na pokopa- lišču. Gledal sem te ljudi in zopet se je pojavljala pred menoj ena velika misel.

"Smrt...!"

Buljil sem v noč, srce stisnjeno, kajti v mojih mislih se je valila kakor težka ploča.

"Tako lep je svet, a nad njim plava smrt."

Zasmilili so se mi stoteri poko- pani, katerih duh me je obdaval in bilo mi je, da bi jokal z onimi starkami za nečim lepim, izgub- ljanim.

Dolgo sem strmel v tišino, ko so me zbudili čisto blizu otroški glasovi. Par korakov oddaljen je bil sveč grob in ob njem je stal deček kakih osem let. Vidno mu je bilo mraz; šibko telesa se je treslo, ko se je dal opraviiti ob lučki. Gorela je mirno, kajti nad njo je razpel malo mahovito stre- hico in jo zaščitil krog in krog pred vetrom.

Iz teme se mu je približala po- stava, za njo druga, tretja. Bili so dečki, ki sem jih že prej po- znal. Počutili so ob grobu in se zagledali v lučko.

"Lepo si napravil, Lojze", je

pohvalil z mirnim glasom Andrej- ček. Bil je večji od ostalih in v njegovem obrazu se je izražalo nekaj moškega, čeravno mu ni bilo nad deset let. Približno tako stara sta bila njegova tovariša Viktor in Tonči, ki sta nemo gla- dala na grob. Lojze se je ozrl v Andrejčka, se nasmehnil in se za- gledal v svoje delo. V velikih, za- mišljenih očeh se je pojavila tiha radost.

"Veš, Francee bo vesel, da ima tak grob", je izpregovoril tiho in se ozrl po pokopališču. Francee je bil njegov brat. "Najlepše so nje- gove lučke."

Dečki so se ozrli po grobeh, ka- kor bi se hoteli prepricati o isti- nosti njegovih besed. V zvoniku je za kratek čas nehala zvoniti. Komaj slišen veter je potegnil in v hrški nedaleč od dečkov je za- škripalo. Vsi so se obrnili proti nji.

"Polh je!" je vzkliknil An- drejček in vstal.

"Morda je bil le veter", je pri- pomnil Lojze.

Viktor se je vzdramil iz zami- šljenosti.

"Koliko sva jih polovila ta- krat!"

Tu se je Viktor nekoliko vsta- vil in pogledal tovariše. Vsi so razumeli, da misli dan Franceto- ve smrti.

"Takrat sva zvedela, da jih je vse polno v Tičjem laznu. Pride k meni, da bi šla lovit. Pa sem mor- al peljati v mlin. Rekel mi je, naj pridem potem sam v Tičji laz. Potem sem šel. Ko sem prišel tja, zakličem: "France, France!" Ni- kjer ga ni bilo. Pogledal sem, le- žal je na tleh. Mrtev... Meni se smili... A tebi, Tonči?"

"Seveda se mi smili..."

Lojze se zagledal v noč in mol- čal. V očeh je ležala globoka ža- lost. Bilo je videti, da je imel Franceta zelo rad.

"Smili se ti", je odgovoril na- enkrat nekoliko rogačče Andrej- ček. "A takrat si se tako prestra- šil."

"Lej ga, lej ga!" ga je zavrnil Tonči. "In ti se nič ne bojiš?"

"Ne bojim se!" je pritrdil od- ločno Andrejček.

"A vsi se bojijo smrti", je pri- pomnil Lojzek s tihim glasom.

"Vsi... Pa jaz sem smrt že vi- del. Zato se ne bojim. Čakajte, povem... Šla sva z očetom iz Lu- žida ravno tudi mimo. In noč je bila. Pa sem pogledal skozi vrata... Vrata v kapelici so bila tu- di odprta in na pragu je stala smrt... Bela je bila in kožo je imela."

"In nisi bežal?" ga je vprašal boječ, a z vidnim občudovanjem Viktor.

"Nisem bežal. Prekrižal sem se, pa je izginila."

"O, zakaj se ni tudi Francee prekrižal?"

Tonči je pogledal vprašujoče na tovariše.

"Lej ga! ker se je ubil... A če ne, bi jo gotovo odpodil. Jaz se je že nič ne bojim", je trdil Andrejček odločno.

"Jaz se je tudi več ne bodem bal", je pritegnil Lojzek.

"Kar prekrižam se, če pride po-me", je trdil Viktor in Tonči mu je pritrjevalno pokimal.

Za nekaj časa je vladal molk. Lojze se je ozrl proti nebu, ki je bilo polno zvezd. Nato je vzdih- nil:

"Ali nas vidi France?"

Dečki so se spogledali. Vidno je bilo, da se jim je ta misel prvič pojavila.

"Saj hodijo danes verne duše po zemlji. Mama jim je posta- vila luč na mizo in pa kruha. Bog ve, kakšne so te dušice?" je vpra- šal Viktor.

"Tega se ne ve", je odločil Andrejček.

"Jaz bi rad videl Franceto- vo!" je vzkliknil Tonči.

"Da, da", je zaploskal z roka- mi Viktor. "Vprašal bi ga, če je lepo v nebesih."

"Če pride, ga bom vprašal", je začel Lojzek. "O, vem, da je lepo, mnogo lepši kakor v cerkvi. Rad bi prišel gor... Glej, ko bi imel lestvo in bi..."

Luč je začnela ugašati in Lojzek jo je popravljal. Lojzek si je ožgal prst. Andrejček pa je utrgal dolgo, suho bilko, jo pri- žgal ob lučki in potegnil dim na- se. Bilka je za trenutek zažarela, a je ugasnila. Poskušal je še en- krat.

"Ničesar se ne sme vzeti na po- kopališču", mu je rekel Lojzek.

"Te pride strašit."

Viktor in Tonči sta ga pogle- dala s strahom.

Tedaj se je začel od nasprotni strani rezek žvižg. Dečki so sko- čili po koncu in zastrmeli v noč.

"Andrejček! Viktor! Cerkov-

nik je šel. Bomo zvonili. Pri- dite!"

Dečki so se spogledali in vese- lje je zaplalo v njih.

"Jaz bom zvonil!" je zaklical Viktor.

"Jaz tudi, jaz tudi!" so klicali ostali in se spustili za Andrej- čkom. Preplezali so nizki zid in leteli po kamenitem kolovozu. Kmalu ni bilo čuti drugega kot kak vesel vzklik in glasen klic:

"Jaz bom prvi..."

Zopet je zavladala na pokopa- lišču tišina. Zvonilo je še naprej, vedno v istem žalostnem, zate- gnjem glasu. Ljudje so prihajali in odhajali. Tupatam se je čul ža- lostnih vzdih... Izza hriba je po- svetila luna, lahke vetrček je za- vel in v hrški je začumelo. Za- lesketali so se nje napol nveli li- sti in spomnil sem se gozda.

"Kakor narava je mladost. Spomin smrti plove nad zemljo, a gozd šumi pesem radosti, življe- nja. Mlada duša tudi misli o smrti, a ta nima za njo one grozne vsebine. Misli, a že zavrišče in poskoči. Le mi, ki smo se v hre- penenju po zemeljski sreči odda- ljili od prave narave, se bojimo, se tresemo pred njo."

Iz pokopališča je stopil starec in se zdihovaje vlekel po klancu. Šel sem za njim in pri sreju mi je bilo težko.

Nesreča.

Francoski spisal Francois Copee.

Župnik Faber se je nek zimski večer napotil z odprtim dežnikom po pariških ulicah v staro cerkev sv. Medarda na Montmartru, da bi ondi izpovedoval. Vselej se je na- potil tja z neko bojaznijo, in zla- sti danes, v soboto, ko mnogi de- lavej zapravljajo svojo mezdo po zganjarnah, ker ni nič redkega, a- ko žganja siti potepini duhovnika zasmejujo, ako ga srečajo. Dane- pa zaradi slabega vremena skoraj nikogar ni na ulici, in ta- ko je prišel župnik v cerkev brez vsake ovire. Pomolvil pred glav- nim oltarjem vstopi v spovednico, kjer ga je že nekdo pričakoval.

Spokorjenec Tak je malokdaj sem prišel. Po obleki je župnik takoj spoznal da tu kleči delavec.

Gospod župnik — poše- peče plaho delavec.

Nisem župnik, dragi prija- telj začnite svojo izpoved in imenujte me očeta.

Delavec, čegar obličje duhovnik v somraku ni mogel dobro videti, jame se počasi spovedovati.

Gospod župnik a ne ... oče, odpustite, ako ne bom vse tako povedal, kakor ima biti.

Nisem bil namreč pri spovedi že nad dvajset let, kar sem šel z do- ma v Pariz Vi dobro poznate življenje v Parizu. Nisem bil slabši od drugih in rekel sem, saj je Bog usmiljen. Toda kar imam da- nes na vesti, to je pretežko, da bi sam prenašal. Morate me, gospod župnik, poslušati ubil sem človeka!

Duhovnika strese. Morilec! Spo- vedovati ima morilec. To čelo ta- ko blizo njegovemu prešinja uboj.

Te sklenjeni roki pri spovednici ste oskrunjeni s krvjo! Duhovni- ka nehote strese ter de:

— Spovej se, sin moj božje usmiljenje je neizmerno

— Poslušajte torej vso zadevo, — pravi grešnik bolestnim gla- som. — Zidar sem in prišel sem pred dvajsetimi leti z našega kra- ja v Pariz s svojim rojakom. Do- ma sva hodila skupaj v šolo in ži- vela ko brata. Ime mu je bilo Fi- lip meni je pa ime Jakob. Bil je velik in lep mladenič

naprotno sem bil pa jaz čmeren in — grd Bil je najboljši zi- dar, jaz sem pa ostal navaden de- lavec, toda s sreem na pravem mestu. Ponosen sem bil, da mi je prijatelj in da hodim z njim

Stanovila sva skupaj, zvečer me je pa vedno pustil samega, da se zabava s svojimi tovariši. Lahko je to delal, ker je bil sam, jaz sem pa moral štediti za svojo staro mater. Filip ni jedel doma, kajti ta hrana je bila zanj prešlaba

toda najina gospodinja je imela hčer, in to sem imel rad.

Tri leta sem prikrival te čute, kajti, kakor sem že rekel, pripro- st delavec sem, in vse, kar sem pri- štedil, pošiljal sem materi. Končno umre moja mati, in štedil sem zdaj da si založim svoje gospodinjstvo.

Nato sem spregovoril z Mari ni rekla niti ne niti da. Toda vedel sem, da mi ne bo takoj pala okrog vrata, saj nisem bil lep. Mari se posvetuje s svojo materjo in ker je vedela, da sem pošten in reden delavec, je privolila in poroka je bila določena za nekaj tednov. Oh,

ti tedni! Videl sem, da Mari ne mara dosti zame, vendar sem mislil, da se bo sčasoma vse pre- menilo. Povedal sem vse to Filipu ter ga predstavil Mari. Vse drugo lahko uganete, gospod župnik Filip je bil zal, vesel in vrl. Mari se je vanj zaljubila in bila je tako odkritosrečna, da mi prizna, da njeno srce bije za — Filipa! Tega trenutka nikoli ne pozabim! Bilo je v dan njenega godu, kupim ji v spomin zalno verižico ter jo ji vročim zaeno z iskrenim voščilom. Ko pogleda vezilo, udere se ji solze.

— Odpustite, Jakob, — de ona, — obdržite darilo. Jaz ne morem biti vaša žena ljubim druge- ga Filipa.

Gospod župnik, nepopisna je bila bolečina moja. Toda kaj mi je bilo početi, imel sem oba rad. Pomagal sem obema do sreče, in ker je bil Filip vselej vesel, pa brez denarja, posodil sem svoje prištedke, da si založi in uredi gos- podinjstvo.

Vzela sta se in vse je šlo v dobrem redu. Ko se jima porodi fantek, bil sem mu kum, in v spo- min na mojo mater je dobil ime Kamil. Toda kmalu potem je za- čel Filip živeti veselo. — Vi po- znate, gospod župnik, delavci, ki vedno globlje padajo, domov ve- dno manj prinašajo novcev, ter mučijo ženo in otroke. Tako je počenjal Filip dve leti. Iz počet- ka sem ga svaril, in sramežljivo mi je obljubil, da se bo pobojšal

Toda videč, da se tožno ozi- ram po mučeni Mari in po prazni sobi, ker je bilo vse zastavljeno, je prišel dvigniti Da, nekega dne mi je predbal, da držim z njegovo ženo, s tem angeljem, ka- tero sem imel že prej rad, ter je iz- zval prizor, katerega nečem opi- sati Skoro bi se bila zadavila. Od te dobe nisem več obiskal Ma- ri in malega Kamila, in s Filipom sva se sestala tedaj, ko sva vkupe- delala pri eni in isti stavbi. Toda popolnoma nisem mogel pozabiti teh ubožcev. Ko je Filip v soboto s tovariši popilval svojo mez- do, šel sem k Mari ter ji pomagal iz zadrega, kakor sem mogel. Zdi se mi, da je Filip, ta nečimurne- c, o tem vedel, in da se je na to za- nanašal. Toda rajši molčim o teh ža- lostnih letih.

Vzgaljal sem z Mari Kamila in je danes zal, vrl mladenič. Ni de- lavec, temveč dela pri nekem ar- hitektu in ima dobro službo.

Srečavši ga včeraj zvečer on ni kot gospod ošaben ustrašil sem se njegovega otožnega oblič- ja, vprašam ga takoj, kaj se je pri- petilo.

— Bože, vzdignil sem včeraj pri naboru žreb štev. 10 in zaradi tega me bodo poslali v neko prekomor- sko naselbino, kjer razsaja rume- na mrzlica. — Ostati bom moral ondi pet let, mati bo sama, brez podpore z očetom Ah, ona bo izvestno umrla med to dobo.

Ta noč je bila zame strašna. Po- mislite, gospod župnik, dvajset let miru in dela uniči glupi naključek v eni minuti, ker mladenič pote- gne slab žreb. Zjutraj sem moral zgodaj na delo, in ko zlezem na oder v četrtem nadstropju nove stavbe, potrkla mi nekdo na rame. Obrnem se in ugledam — Filipa.

Dolgo že nisem videl Filipa in skoro bi ga ne bil spoznal. Oblič- je njegovo je bilo od žganja vse zabuhlo, brado je imel razježeno in roke so se mu tresle izgledal je lik starec.

— Kamil, — pravim, — je pote- gnil slab žreb.

— Torej tudi ti me dražiš? — zareži name. — Kaj nimam že do- sti od Kamila in Mari? Naj fant služi domovini kakor drugi

Toda jaz ne vem, kaj jo gri- ze Da bi bil mrtev, ostal bi Kamil doma Toda tem hujše za njo! Še sem dečko — Kamil ni sin vdove.

— Sin vdove! Oh, gospod župnik, zakaj je spregovoril te be- sede. Ves dopoldan, ko sem delal poleg njega, nisem se mogel zne- biti te misli. Mislim, da se bo- de hudo godilo Mari, ako ji si- na vzemo v vojake, ona pa bo ostala sama s pijancem, ki jo bo prete- pal. — Ura je bila enajst in vsi to- variši so šli na kosilo. Jaz in Filip bila sva zadnja; ko stopi na lestvo se ozre srdito name in blekne:

— Vidíš, da še vedno plezam kakor pomorščak Kamil še dolgo ne bo sin vdove!

Sine mi v glavo pri teh besedah grozna zloba. Z obema rokama zgrabim lestvo, katere se je Filip trdno poprijemal, nagmem jo in spustim doli.

Filip se je ubil; zgodila se je ne- sreča. Zdaj je Kamil sin vdove in ne bo vojak. To sem storil jaz in to sem se moral vama, gospod župnik, in gospodu Bogu spove-

dati. Kesam se in prosim odveze! Mari več ne bom videl, kako srečna, dasi v črni obleki, koraka poleg svojega sina moglo bi se pripetiti, da bi ne obžaloval svojega zločina Da se temu ognem, izselim se v Ameriko. V pokoro vzprejmite, gospod žup- nik, to-le verižico in medaljon, katere Mari ob svojem godu ni ho- tela od mene, ker je imela rada Filipa. Shranil sem ga v spomin na nekoliko srečnih dni v življe- nju Vzprejmite jo, prodajte, novce pa razdelite med uboge!

Je li dobil Jakob odvezo? Iz- vestno je samo to, da duhovnik Faber ni prodal verižice z meda- ljonom. Obesil jo je kot darilo na oltar matere božje, pred katerim je često molil za nesrečnega zi- darja.

Moj prvi literarni uspeh.

Napisala Julija Glossoon Kenley.

Napisala sem celo kopico, toda tiskati niso hoteli ničesar. Uredni- ki so mi pošiljali rokopise nazaj z dobrim nasvetom, da naj kupujem njihove časopise in pridno prebi- ram njihove listke. Res sem ku- pila sedem števk in prečitala sem vse zgodbe skrbno in pazljivo. Do- ma v svoji družini sem bila sitna kot čmerika.

Načila sem se, kako se morajo pisati povesti; imeti morajo juna- ka in junakinjo v ljubezni. V za- četku junak navadno sovraži de- klenco — zakaj to mi ni bilo nikdar jasno; na koncu pa na priene lju- biti. To dejstvo razkrije tako, da "njegovo srce umira", ko ga ona zapušča. To se pa ne sme smatra- ti za kak življenju nevaren pojav; ker pri tem se on ne počuti prav- nič slabo. Včasih ste ti dve osebi stara znanca, — a to nič ne de, če se odstejejo vse okoliščine; ne go- vorita za las pametnejše.

Rabila sem denar, to je moja navadna potreba, in raditega sem se odločila, da napišem zgodbo po okusu širše mase. Pisala sem na surov papir in s srebrnim peresni- kom. Prepričana sam bila, da je to edino prava pot, če hočem na- pisati povest, s katero mi bode mogoče prodreti.

Prva ženska uloga je dobila i- me "Grace", in glavni junak je bil "Jurij". Jurij je spoznal Gra- ce pri lawn tennisu, "ko so ptički zvržoleli nad njunimi glavami".

Sicer dobro vem, da na dobrih i- griščih ne stoji nikdar drevesa — ali ptički so še vedno zvržoleli v vsaki povesti, katero sem kdaj či- tala in smatrala sem za potrebno pustiti to zvržolenje. Jurij je de- jal:

Miss Silverthorne, rad bi vam nekaj povedal, nekaj tako velike- ga, da pomenja zame življenje ali smrt". Spominjam se dobro, da jo je dobil na samem.

Hotela sem izrek spremeniti, če- prav sem ga — o ti ljuba stara laj- na! — samo prepisala; glasil se je pravzaprav takole:

Miss Silverthorne, rad bi vam nekaj povedal, nekaj tako velike- ga, da pomenja zame življenje ali smrt. Ali radi jeste gibanice?"

Pustila sem ga reči to, ker ni- sem mogla misliti, da bi bil kaj drugega v stanu povedati, sklepa- la sem: če jaz nič drugega ne- vem, kako naj šele tepeč Jurij kaj ve!

Potem sem opisovala, kako sta stopala po hribu do neke poletne ute. Sama sebi sem se zdela oslovs- kemu gonjaču podobna. Hrib sem napravila zelo strm, da je Jurij čutil "mehak, neprilipen pritisk njenih prstov, ki so tičali v finih rokavicah". Uta je bila "poletno bivališče z razgledom na mrmra- jočo reko in na zibajoče se rženo polje". Kako se je zibala rž, si ne morem predstavljati, ker Jurij je dejal proti Grace, da ne čuti najmanjšega vetriča. Mogoče da se je rž priklanjala na čast Juriju, ker sta bila že stara znanca.

V nadaljevanju moje povesti je postal razvoj brezupen. "Veter je pihal v njene kodre, ki so ji pada- li po tilniku". Do vsega je prišlo, samó poreden veter se ni hotel pri- kazati, in k temu se je še to pri- družilo, da so Jurijeve ustne se- gale samo do njenega tilnika, a vendar sem prej opisala, da je Ju- rij "visoko vzračen z fino obliko- vanim obličjem", in da je bila Grace "mala in nežna kot pomla- danska rožica". Vseeno, sklenila sem, da se stvar razvija svojim po- tom, da bi videla, kaj bode pričel opisovalec. Znal si je pomagati iz zadrege dal je Juriju polno brado. Jaz sem molčala, ker poznam ri- sarje; bila sem vesela da Jurij ni dobil na sliki kozje brade.

Dolgo časa ništa bila na hribu,

kar si je Jurij zlomil nogo. Sicer je bilo prehudo, da se je to zgodi- lo — ali vendar je morala Grace dobiti priliko, "da je poljubova- la njegovo nezvestno obličje z vso strastjo prve ljubezni."

Ko se je zavedel, jo je pogledal in ji zaklical: "Rešili ste mi živ- ljenje. Kako naj vam to povre- nem?"

Nisem vedela, kaj se na to na- vadno odgovori, pa sem pripravila dve slamici za žreb. Potegnila sem daljšo. Dejala je torej, gledajoč proč in s solzami v njenih velikih očeh:

"Dragi Weatherspoon, to naj- nič ne pomenja, ne mislite nič več na to." Sicer je bil to nesrečen preobrat, a kriva je bila samo daljša slamica.

Jurij si je zakril obraz in vzdih- oval je: "Gorje mi! Grace Sil- verthorne, moje srce, ah, moje sr- ce je strto!"

Grace je bila pametnejša — njo sem imela že v začetku povesti rada. Dejala je:

"Bodite mož, Jurij Weather- spoon!"

Poročila sta se, in "nevesta je bila vitka in bleda kot pomladan- ska lilija".

Jurij se je v resnici vedel kot mož — bila sem navdušena za Ju- rija. "Ko je stopal k oltarju, je bila njegova hoja ponosna in tr- da," njegova noga je ozdravila v štirinajstih dneh.

In zadnje, kar sem slišala, je bilo, ko je dejal, gledaje v Gra- cie oči:

"Ljuba ženica, glejva, da bode- va vedno srečna v ljubezni na igri- šču življenja."

Lepa zgodba je bila — tako živ- lensko resnična, kakor jo ljubi občinstvo. Podpisala sem se: "An- thony Trollope". Urednik, katere- mu sem poslala zgodbo, mi je hi- tro odpisal, če sem v sorodu z an- gleškim novelistom Trollope. Od- govorila sem: Ne, toda moja sta- ra teta je nekdanj Trollopeja so- bečistila.

Takoj nato mi je nakazal tride- set dolarjev. Priobčil je mojo zgodbo s propozico, da se v meni obeta se plodovita angleška nove- listinja.

V noči nato sem sanjala, da stu- jim pred nagrobnim spomenikom z napisom:

"Tukaj počivata Jurij in Gra- ce."

Zanimiv trenutek.

"Kdaj ste se pa seznanili z gospodom Bencom?"
 "Ko sem zadnjič padel s zrakov, in je zletel gospod Benecino s svojim avtomobilom v zrak, sva se prvič srečala!"

Postopačeva smola.

"Hej, Frank, kaj pa delaš tako peklensko kislo obraz?"
 "Pomisli to smolo. Pomešal sem se nekoliko med brezposelne, da bi dobil kako podporo, pa so me zasačili in dobil sem delo!"

NEPROSTOVOLJNO PRIZNANJE.

Profesor: "Ne zamerite mi, gospoda, da vas sprejemam tukaj — toda zgoraj sem nekoliko omejen!"

Uradna tajnost.

Nek sodni praktikant se je izrazil v javni gostilni jako neugodno o svojem predstojniku, ter končno celo zatrdil, da je predstojnik "bedak".

Zadeva je prišla v javnost ter na nos sodnji, ki je naložila praktikantu zaradi "pregreška zlorabe uradne tajnosti" — pet kron globo!

Vedno v poklicu.

Mlad mož (ki se je oženil s hčerko posredovalca zakonov pri izplačevanju dote tistu): "Rekli ste, da dobi vaša hči 20.000 dote, a tu jih je samo 15.000!"
 Tist: "Popolnoma prav tako. Ostalo je moja provizija!"

Temne slutnje.

"Zavitki vendar niso pretežki, dragice!"
 "Kaj zaviti! Ti me ne teži, pač pa račun, ki se pride!"

Tako je.

"Kakor sem izvedel ste ustanovili novo društvo. Kdo pa je vse pri njem?"

"No, jaz sem — prvi predsednik, potem Jagrov je podpredsednik, Andol prvi, a Zelnikar drugi perovodja, Gradnik je blagajnik, Plešnik prvi tajnik, Zupančič pomožni tajnik, Jurek predsednik zabavišnega odbora, Ribič in Banovič nadzornika, Skoljev prigljudnik, Travbin, Cimrič in Kosanski so odborniki, — in zdaj iščemo še enega, ki bo član društva."

Slaba kupčija.

Bogati vdovi Možibabe sem poslal svojega najboljšega potnika z vzorci in tu mi zdaj piše: "Vzorce vam vračam, ker jih ne potrebujem, toda potnika si ohranjam, — ker ga bom — vzela!"

K NOVI MODI.

"Kaj pravite k mojemu novemu klobuku?"
 "Lep je! Ali je samoveznica?"

ZA SMEH IN KRATEK ČAS.

IDILA NA TRGU.

Ravno prav.

A (pri domači veselici bogati dedinji): "Ne bodite tako hudi radi poljuba, gospica Leni; saj naju ni pri tem nihče videl!"
 Gospica: "Pač, — bankar Suhel je šel ravno takrat mimo odprtih vrat!"
 A: "O to nič ne de, saj je moj upnik."

Sitno.

"Ali je res, da je pogorela nova tovarna za smotke?"
 "Da, vse je pogorelo, razum smotk! ... Te nikakor niso hoteli goreti!"

Izdala se je.

Gospa Sitnica (posredovalki služkinj): "Upam, da mi bodeste preskrbeli čedno in pridno dekle. Ako me bodeste dobro postregli, ostanem zvesta odjemaalka."

Iz sodne dvorane.

"Koliko ste stari zatočenka?"
 "O, jaz ljubim — in ta čut me pomlaja od dne do dne!"

Za besedo prijel.

Gledališki igralec: "Z to plačo izhajati je res umetnost!"
 Ravatelj: "Saj sem vas vendar kot umetnika sprjel!"

OTROČJE.

Janezek: "Povej mi, oče, ali je ljubi Bog res tako bolan, ali mu gre že boljše?"

Oče: "Kako prideš do takega vprašanja, tepček? Ljubi Bog ni bil še nikdar bolan."
 Janezek: "Ne? No, zakaj pa je poklical našega zdravnika kar naenkrat k sebi?"

Zlobno.

Pisatelj: "Kaj ne, da ste se nad dovtipi in šalami v moji veseligradi nasmejali do solz?"
 Gledališki vodja: "Gotovo — toda pred mnogo leti!"

Iz šole.

Učitelj: "Pepček, ali veš kaj je 'skrivnost'?"

Učenec (mesarjev sin): "Da, delanje klobas."

Praktično.

Ona: "Ta račun je pa le nekoliko prenesramen; prepričana sem, da se tuje nikdar več ne vstavi pri nas!"

Gostilničar (zamišljeno): "Mislil! ... Potem bi pa lahko nekatere postavke še — zvišal!"

Hladnokrvnost.

— Gospod oskrbnik je res žudovito hladnokrvn.

— Kako to?

— Tako! Včeraj smo sedeli zadovoljni v gostilni, kar naenkrat prihrumi zbesnel bik v gostilno! Vse je drlo od miz k oknom in vratom, da se reši, le gospod oskrbnik je obsedel mirno, ter hitro še — moje pivo popil."

Vzdihljaj.

"Ah kaj, vodljivi zrakoplov! — Vodljiva tašča, to bi bila iznajdba!"

Ljubeznjiv zet.

Tašča: "Za božjo voljo, pomisli, Emil, velika s'enska ura je padla na mesto, kjer sem bila trenutek prej."

Zet: "Ni mogoče! No, saj sem že večkrat rekel, da je vedno prepoznal!"

Tudi zakon iz ljubezni.

"Kaj, — zaroka Olge in odveta nika se je razdrla? — Vedno sem mislil, da se bosta iz ljubezni vzela!"

"Gotovo! Toda samo radi dote nista edina!"

Odkrito.

Gospa: "Kje ste do sedaj služili?"

Službo iskajoča kuharica: "Dokler vam naštejem vse svoje dosedanje službe, že davno nisem več pri vas."

Pameten človek.

"Kaj praviš, da se naj oženim? Mislil, da sem tako brezvesten, kakor drugi? Predno poročim kako žensko, jo vprašam, če me more preživljati!"

Uljudno.

Novoimenovani sodnik (zločinca): "Ali ste bili že kdaj kaznovani?"

Zločinec: "Imel sem čast biti obsojen od vašega gospoda očeta v sled nameravanega umora."

Ugovor.

Dijak: "Prvega prihodnjega meseca vam poplačam ves voj dolg."

Upnik: "Oprostite, gospod doktor, ne verjamem in nimam upanja."

Dijak: "Kaj, vi nimate upanja, pa hočete biti upnik?"

Novo priporočilo.

Gospa (službo iskajoči boljši služkinji): "Potrebujem naravno le jako fino služkinjo."

Služkinja: "Milostiva gospa, jaz sem celo od svojega moža ločena."

Težak zaslužek.

Oče (karajoč lahkoživega sina): "Sramuj se, Oto! Zdaj si že 25 let star, pa nisi niti enega vinarja še zaslužil. — V tvojih letih sem imel že ženo z 20.000 dolarji dote."

Negalantno.

Tujec (pri optikarju): "Dobra očala želim kupiti, lepa gospa!"
 Optiker (iz stranske sohe svoji ženi): "Predloži mu očala z najostrejšimi številkami; gospod je gostovo zelo kratkoviden!"

A TA KO!

"Kdo pa je oni gospod, ki me je tako gledal?"
 "Toda noričica, s tem si bila vendar pred dvema leti zaročena!"

Dolina solza.

Postopač: "Človek res težko najde kak varen kraj! V časopisu ne najdem drugega, kakor ne-zgode z avtomobili, železniške nesreče in delavske prilike!"

Natančno.

— Pisatelj Levstek je oč davno umrl, gospod profesor."

— Veste li to prav za gotovo?"

— Prav za gotovo!"

— Ali ste ga sami usmrtili?"

UTRINKI.

Izdelovalec glasovirjev je človek, ki vedno želi le dobro, a dela le hudo.

Tudi neumnost je za mnogo dobra, toda človek mora biti vendar toliko pameten, da jo zna prav upotrebiti.

So na svetu tako lepe budalosti, da jih naredimo po dvakrat.

Prekričati koga je lažje nego pogovoriti ga.

Imamo izkušnje, katere zamolčimo, ker jih privoščimo tudi drugim.

Sreča je slepa; zato odprj sam oči, kadar te sreča.

Marsikdo govori vedno o ne-hvalečnosti, da s tem pokaže, da je napravil tudi sam kdaj kako dobro delo.

Marsikdo nataka drugemu vino, da se more sam opiti.

Pravi republikanec imenuje pri šahovi igri kralja in kraljico le gospod in gospa predsednik.

NA LJUBEZENSKEM SEŠTANKU.

"Da le ne bi Milka prišla! Te tri mi se bolj dopadejo!"

NOVICE IZ STARE DOMOVINE.

KRANJSKO.

Nenadna smrt. Pred tedni je bil na nekem kozolcu najden 61-letni berač Franc Zalokar iz Most. Vzrok smrti je menda kap, ki je nastopila radi preobilo zavžetega žganja.

Umrli so v Ljubljani: Fran Vertačnik, delavec, 37 let. — Jakob Dragan, bivši urar, 37 let. — Milan Zenko, gostilničarjev sin, poldrugo leto. — Ana Lužar, žena c. kr. finančnega komisarja, 41 let. — Anton Velepič, vrtnar, 71 let.

Cestni napad v Šiški. Ko je šla pred nedavno okoli 10. ure neka gospa s 14letnim dečkom iz St. Vida proti Šiški, jo je naskočil žek pred vasio nek moški, podrl na tla ter hotel z njo ugoditi svoji pohotnosti. Ker sta napadenka kakor tudi dečko začela močno kričati, se je lopov upilja prestrašil, ji vzel ročno torbico s šestimi ključi in belim robcem s črkama I. M. ter zbežal po polju. Napadalec je srednje postave, črno oblečen, je imel črn pokvečen klobuk in o-nogo. — Pred kratkim so v dotičnem okolici neznan ponosni njaki tudi hoteli napasti nekega kolesarja, ki jih je pa prepoznal z dvakratnima streloma in se nato odpejal dalje.

O razmerah na ljubljanskem sodišču. Pri ljubljanskem sodišču je polno nemških uradnikov. Ti so v nacionalnem oziru prav marljivi in podjetni, v uradnih poslih pa večinoma pasejo lenobo. Zdi se, kakor da bi bili za delo tu samo slovenski uradniki. Splošno se opaža, da so na mestih, kjer je mnogo in napornega dela, izključno sami Slovenci, dočim žde nemški sodniki prav komedno na odredkih, kjer ni prav nobenega ali pa zelo malo posla. Ako pride v razpravo kaka kočljiva stvar, je čisto gotovo, da se ta stvar poveri slovenskim sodnikom, ker je za nemško gospodo pretrudljivo in prenaporno, da bi si prenapenja živce ter se dala motiti v svoji idilski lenobi. So na sodišču nemški uradniki, ki sicer vlečejo mastne plače, ne delajo pa pod živim bogom ničesar, kvečjemu da so vsake kvarte prisidniki v kakem senatu, pri katerem obstoji ves njihov posel v tem, da rečejo "da" ali "ne". Ti gospodje, ki so že zdavnaj zreli za pokoj, vstrajajo na svojem mestu samo za tega del, ker se nemški "Volksrat" boji, da bi mogel njihovo službo eventualno dobiti kak Slovenec. Nemci sami pravijo tem gospodom "Platzhalter", ker čuvajo dotično službeno mesto za nemškega naslednika. Tudi predsednik Elsnar leži večinoma na medvedovi koži. Prejšnji predsednik Levičnik je bil čisto drug mož. Sodeloval je pri vzklenih senatih in predsedoval porotnim obravnavam. In Elsnar? Nikoli ga še ni bilo videti v kakih razpravih dvorani. Morda je bil postavljen za predsednika deželnega sodišča samo za to, da snuje načrte, kako bi najlože in najuspešneje spravil slovenski jezik izpred sodišča. Iz povedanega je razvidno, da je postalo ljubljansko sodišče pravi Avgijev hlev in da bo treba velike metle, da se bo ta hlev očistil in osnažil. "S. N." napoveduje odločen boj proti takim nečuvnim razmeram in za obrambo interesov slov. naroda ter slovenskih sodnih uradnikov.

ŠTAJERSKO.

Umrli je pri Sv. Tomažu pri Ormožu mati g. Franciška Ostrea, kaplana v Kreživkih.

Dvojob med Suedmarkovci. Neoprotestant "veleposelnik" Karl Fraiss je bil odpuščen od Suedmarke, ker je gojil preveliko ljubezen do njenih tisočakov. Njegov naslednik v St. Iliu, postalni učitelj Hoyer, je Fraissa ostro prijel, ga denunciral pri vodstvu in nasledek je bil baje — dvojob. Hoyer hodi s prezezanim obrazom okrog, se hoji pa je baje zasekan Fraiss. Vsa zadeva je sicer še v temi, a gotovo se bo izvedelo za podrobnosti.

Velika tatvina. Pri baronih Reebbach v Mariboru je ukradel nek monter Anton Heinisch, rod iz Beljaka, mnogo dragocenosti, in sicer več debelih zlatih prstanov, zlato beneško verižico, velik zlat podstavek za fotografije, dva zlata nočnika in mnogo drugih zlatih reči. Ukradel je Heinisch tudi več starinskih reči velike vrednosti. Ne ve se, ali je Heinisch ukradene reči že prodal ali jih je kje skril. Tatvina se je izvršila začetkom septembra t. l.

Umrli v Ljubljani. Dne 16. pr. m. so našli v Ljubljani v bližini vile Marx delavca Karela Renharda umorjenega. Kot umora sumljivega so zaprli delavca Franceta Sebernegga, ki je že pred letom umorjenega napadel v neki gostilni s stolom ter bil vsled tega tudi dalje časa zaprt. Sebernegg tudi nima nobenega alibi dokaza, kje je bil usodepolno noč. Aretovan je bil tudi kot osumljenec krojaški pomočnik Maranle. Umorjenec, ki je bil zadavljen, bi se moral v kratkem poročiti z neko delavko ter je imel na večer pred umorom pri sebi še denar in srebrno uro, česar pa pozneje niso več našli pri njem.

PRIMORSKO.

Nezgode. V parku Sv. Andreja v Trstu so našli zadržanega 28letnega Slovence Emila Furlana. — Nenadoma je umrla v Škorklju 31letna Barbara Tone. Dobil zdravnik je konstatiral srčno otipanje.

Poroka na smrtni postelji. Nadporočnik V. Janjanin v Gradiški, ki je služboval dolgo let pri vojni upravi, se je poročil pred tedni na smrtni postelji. Poročno dovoljenje je dobil ob 2. popoldne, poroka se je vršila ob 4. popoldne in ob 10. zvečer je Janjanin umrl.

Nesreča. V Trstu Via nuova bivajoča gospa Ana Mayer, hišna posestnica v Ljubljani, je umrla dne 18. oktobra vsled hudih opeklin, ki jih je dobila, ko je pripravljal svojo obed v kuhinji in je vlivala spirit in aparat za kuhanje. Briznila je goreča kaplja iz aparata, užgala poleg stojalo steklenice napolnjene s spiritom, ki je razpočila in spirit polil se je po nesrečnici. Ista je bila takoj v plamenu in vsled groznih opeklin in bolečin umrla še istega dne. Ta slučaj je zopet nov dokaz, da se ne sme nikdar steklenice s spiritom poleg ognja puščati, ker nesreča se pri vsej pazljivosti kaj lahko pripeti. N. v. m. p.

Ceste na Goriskem v državnem proračunu za leto 1912. V goratem delu dežele prispeva država za ceste z Livka do državne meje, ki bo stala 27.500 K, 11.000 K; za vozno pot s Slemenom do Volč, ki stane 148.000 K, 40.000 K; za cesto med Tolminom in Kamninom in za most pri Kamninu, kar stane 500.000 K, 25.000; za popravilo ceste z Idriškega na Livek, ki stane 40.000 K, 16.000 K; za preložitve državne ceste med Trnovim in Srpenco, kar bo stalo 355.000 K, 80.000 K; za prezidanje mostu čez Cernekovo pri Cerknem, kar bo stalo 18.000 K, 35.000 K; za vozno pot Kanal-Lig, ki je preračunjena na 65 tisoč kron, 19.500 K; za cesto med Marjuni in Celjemo in Britofom, ki bo stala 160.000 K, 16.000 K; za cesto iz Srednjega do Slemen, ki bo stala 60.000 K, 24.000 K; iz Čepovana čez Trebo 160.000 proti 24.000 K; Grgar-Ravnica 50.000 proti 5000 K; Grgar-Bate, Banjšica, Kal, Avče 34.000 K; iz Čepovana čez Trebo 160.000 proti 24.000 K; Grgar-Ravnica 50.000 proti 5000 K; Grgar-Bate, Banjšica, Kal, Avče 34.000 K; za druge popravila, ki stanejo 403.000 K, pa 40.000. V Brdih prispeva država za Biljano-Križ, ki stane 4460 K, 2000 K, za druge ceste, ki stanejo 104.000 K, 15.600 K; iz Dolenj čez Skrljevo 110.000 K proti 29.000; Dobrovo-Vipolže-Števerjan 160.000 K proti 25.000 K; in v Gorici sami za tlakovanje v Gosposki ulici 8000 K, za pot v Rožni dolini pa 4500 K.

RAZNOTEROSTI.

Delavski pokojnine na Francoskem. Francoski delavski ministar priobčuje poročilo o izpeljavi zakona o delavskem zavarovanju v republiki. Število zavarovanih znaša 6.188.000. Od teh se jih je zavarovalo samih nekaj nad 2 milijona, druge 4 milijone je pa vpisala država. Če se pomisli, da znaša število onih, ki se morajo zavarovati nad 10.000 milijonov, vidimo, da je dosežal le ena petina delavstva izpolnila svojo dolžnost nasproti postavi. "Figaro" objavlja, da oni štirje milijoni so sami nasprotniki zakona in jih mora vlada sama uradno vpisati.

Prostozidarji v Maroku. List "Epoca" v Madridu se obirno peča z delovanjem francoskih prostozidarjev v Maroku. Dolgo časa je imela španska prostozidarska organizacija moč v Maroku in ni

pusila Francoskemu Velikemu Orientu do veljave. Pozneje pa je prišlo do sporazumljenja med Španci in Francozi in sedaj ustanavlja Veliki Orient po celem Maroku lože in skuša povsod ubiti španski vpliv. Imenovani list opozarja, da delo republikancev, ki so glavna opora prostozidarjev, delavski nemiri in revolte, kar pa provzroča španski vladi le stroške. Govori se, da se vrši vse to namenoma in po načrtu francoskih lož.

Kdo je iznašel telefon? Tisoči bodo odgovorili na to vprašanje: Edison! Le malo število jih bo trdilo, da je bil Graham Bell iznajditelj. Gotovo pa niti 10 ljudi ne ve, da je Filip Reis, neznan naravoslovec, že leta 1860 konstruiral telefon in mu dal tudi to ime. Za izboljšanje in praktično opremo aparata mu je primanjlo kovalo sredstev in nihče tudi ni verjel v njegovo iznajdbo. Ko pa je Graham Bell njegovo iznajdbo izpopolnil in ko je Edison spraval do viška, so postavili Filipu Reisu, tamkaj, kjer je kot prvi konstruiral telefon in ga tudi uporabil, v Gelnhausnu pri Hamburgu, spomenik.

Črni in beli Židje v Indiji. Na zahodnem obrežju Indije živi v mestu Cohnu dvojna vrsta Židov, beli in črni. Beli Židje so se priselili po razdejanju Jeruzalema (68 po Kristu). Ohranili so pristnost svoje rase, ker žive zase in se ne mešajo z drugimi plemen. Kljub dolgoletnemu vplivu južno-indijskega solca so si ohranili svetlo polt, njih oči so svetlo modre, njih lasje svetloplavi. V drugem oddelku mesta Cohna pa žive črni Židje, ki so se mešali z Indijci. Črni Židje imajo okroglast obraz s širokim nosom, njih polt je temna. Beli Židje svoje črne rojake prezirajo, vendar pa imajo z njimi to sličnost, da jim vse ob senah lasni kodri kakor poljskim židom. Črni Židje so se priselili okoli leta 1000 pred Kristusom.

Turški prestolonaslednik oklofutal prejšnjega velikega vezirja. Prestolonaslednik prince Jusuf Iz-zedin je dne 17. pr. m. prijel prejšnjega velikega vezirja Hakki pašo in mu očital, da hodi zato še vedno v sultanovo palačo, da bi prebivalstvo mislilo, da se nahaja še v milosti pri sultanu. Prestolonaslednik in Hakki paša sta se tako sprla, da je princ pašo oklofutal.

Kje je moja hči NEŽKA ŽNIDARŠIČ? Sedaj je že omožena. Doma je iz Dobrega Polja. Pred 6. leti je bila v državi Minnesota in od takrat nisem nič več slišal o njej. Prosim, če kdo izmed rojakov ve za njen naslov, naj mi ga naznani, ali naj se pa sama javi. — Jernej Žnidaršič (p. d. Ogerček), 1700 E. 25th St., Lorain, Ohio. (2-8-11)

Kje je moj bratranec IGNACIJ HRIBAR? Doma je iz Zubine na Dolenjskem. Na spomlad sem dobil pismo od njega s prošnjo, da mu naj pošljem denar, da pride tu k meni. Jaz sem takoj tudi poslal na "Pensikole", pa mi je bilo pismo, kakor tudi denar vrnjeno, ker take pošte sploh ni nikjer. Ker se kasneje ni več oglašil, sem v strahu, ali se mu ni pripetilo kaj hudega. Zato prosim cenj. rojake, če kdo ve, kje se nahaja, da mi javi, ali naj se pa sam oglaši. — Frank Hribar, 15.523 Saranac Rd., Collinwood Sta., Cleveland, O. (2-4-11)

Kje je moj prijatelj FRAN PERKOVIC? Doma je iz Dolenjskega Suhačola brusniške fare na Dolenjskem. Prosim cenjene rojake, če kdo ve za njegov naslov, da mi ga naznani, ali naj se pa sam javi, za kar mu bom zelo hvaležen. Poročati mu imam zelo važne reči iz stare domovine. — Anthony Lukšič, 208 Reed St., Milwaukee, Wis. (2-6-11)

Kje je moj brat ANTON HAJAN? po domače Reštev Tone iz Trebnje Gorice, fara Krka na Dolenjskem? Nahajal se je svojočasno v Pittsburghu, Pa. in sedaj ne vem, če je še tam ali ne. On je velike postave in še samec in lansko leto ga je roka hudo bolela. Prosim cenj. rojake, če kdo zna, kje se nahaja, da mi naznani, ali naj se pa sam javi, ker poročati mu imam več važnih stvari. — Mrs. Frances Hajban, omožena Kožel, 4429 Aspinwall Ave., Collinwood Sta., Cleveland, O. (3-6-11)

KRETANJE PARNIKOV
KEDAJ ODPLUJEJO IZ NEW YORKA

PARNIK	ODPLUJE	V
Kypria Wilh.	nev.	2 Bremen
Neu-Amsterdam	"	10 Rotterdam
Jocania	"	8 Tr. - Fiume
Cedric	"	9 Liverpool
Pr. Fr. Willi.	"	3 Bremen
La Lorraine	"	9 Havre
Chicago	"	11 Havre
Pres. Lincoln	"	11 Hamburg
Kronland	"	11 Antwerpen
New York	"	11 Antwerpen
Nordlan	"	11 Rotterdam
Kemp. Cecilia	"	14 Bremen
Haltic	"	15 Liverpool
Alie	"	12 Tr. - Fiume
La Bretagne	"	10 Havre
Barbaros	"	20 Bremen
Pres. Grant	"	20 Hamburg

Glode cene za parobrodne listke iz črta druga pojasnita jbrbite se na:

FRANK SAKSER

32 Cortlandt St., New York, N. Y.

BOGATI ZAKLADI.

Ljudje pripovedujejo, da so bili v starih časih zakladi ali šaci v zemlji. Ti so na gotove čase gorili in ljudje so jih hodili kopati in iskati. Dandanes sicer ne gorijo več, vendar jih pa je še polno za tiste, ki jih hočejo iskati.

Kje pa so? bodejte vprašali. Če želite poizvedeti, vprašajte Krže-Mladič Land Co., 2616 S. Lawndale Ave., Chicago, Ill., pa vam jih bodo pokazali. Ležijo namreč v zemlji, katero prodajamo: To zemljo so si kupili v zadnjem času sledeči naši rojaki: George Knaus, Mary Knaus in John Repovš, vsi trije iz Livingstona, Ill. Nadalje: Louis Fon, Joe Mervar, Frank Mervar, Filip Bajt, Frank Tamše in Frank Konečnik, vsi iz Indianapolis, Ind. Nadalje: Joe Birša in Martin Ausin iz Pittsburgha, Pa., Anton Habjan iz Hickman, Pa., in Dominik Pestotnik iz Moon Runa, Pa. Ti so si ogledali sami zemljo in jo tudi kupili vsak po 40 akrov.

Do danes je še vsak kupil našo zemljo, kdor jo je videl. Prodaja se od 16 do 20 dolarjev za akro: plača se sto dolarjev, takoj, ostalo se pa odplačuje na mesec po deset dolarjev, dokler ni vse izplačano. Voznjo plačamo vsakega, kdor kupi najmanj 40 akrov. Sveta ne prodamo drugače, kakor da ga vsak sam vidi.

Bogati zakladi leže v naši zemlji za vsakega, kdor ima pridne roke in resno voljo postati kdaj samostojen. Ne odlašajte, ker sedaj vam nudimo sveč pod pogoji in za ceno, kot ga ne bodete kupili nikdar več. Še je čas, pridite in pogledajte, prepričajte se in videli bode, kje so zakladi za vas. Kadar zapade sneg, prenehamo s prodajo. Zato pa ne čakajte in ne premišlujte, ampak kar pišite, kdaj pridete v Chicago, pa vas počakamo in gremo skupno na naš svet v Wexford County, država Michigan.

POZOR!

Ženska slamičarska sezona. Zasluzek od \$30 do \$50 na teden, ki zna šivati na električni stroj. Pismeno garantiramo, da vas za moremo naučiti to obrt za malo plačo.

Parisian Hat Mfg. Co., 204 E. 6th St., New York City. (30-10-4-11)

NAZNANILO.

Rojakom v Ely, Minn., in okoliči naznanjamo, da je dobili Slovensko-Amerikanski Koledar za leto 1912 za 30 centov pri rojaku John Gouze, Ely, Minn. Upravištvu Glasa Naroda. (2-4-11)

VAŽNO ZA VSAKEGA SLOVENCA!

Vsak potnik, kteri potuje skozi New York bodisi v stari kraj ali pa iz starega kraja naj obišče PRVI SLOVENSKO-HERVATSKI

HOTEL

AUGUST BACH.

145 Washington St., New York Corner Cedar St.

Na razpolago so vedno čiste sobe in dobra domača hrana po nizkih cenah.

NAZNANILO.

Rojakom Slovencom in Hrvatom kteri potujejo čez Duluth, Minn., prioročamo našega zastopnika g. JOSIP SCHARABON-a, 115 W. Michigan St., Duluth, Minn. kteri ima svoj

SALOON

prav blizu kolodvor. Vsak rojak je pri njemu najbolj poštevan. Zastopa nas v vseh poslih. Toraj namite, da se ne vsedate na lim in kakvim bleedam nivovalcem, kterih v Duluthu ne manjka.

Pot k
zdravlju,
moči in
kreposti.

ŽELODČNE
BOLEZNI

Revmatizem

ledvice, jatra in mehurne bolezni, zguba moške kreposti, nervoznost, gubitek življenjskega soka, sifilis ali zastrupitost kri, nalezena ali podedovana, impotenc, triper, nočni gubitek, atrofija, striktura, varicocele in vse druge moške spolne bolezni se zamorejo temeljito ozdraviti doma, privatno in z malimi stroški.

Ta brezplačna knjižica govori o teh boleznih. Pove vam kakaj trpite in kako lahko ozdravite. Ako ste se že naveličali, trojiti denar, ne da bi dosegli trajno zdravilje, pišite se danes po to dragoceno knjižico.

50.000 KNJIZIC ZASTONJ

Vsaka Knjižica je Vredna \$10 Bolnemu Človeku.

Tisoče mož je že zadobilo perfektno zdravilje, moč in krepost z pomočjo te knjižice. Zaloge znanosti je vsebuje ravno tiste stvari, katere bi moral znati vsak mož, mlad ali star, oženjen ali samec, bogat ali revan. Ako ste bolni in nezmožni za delo, ta knjižica je za vas vredna stotine dolarjev.

To knjižico je spisal star zdravnik, kateri je četa in leta zdravil specialno samo moške spolne bolezni. Zdravil je več kot 25.000 mož. Pomislite kaj toliko izkušnja pomeni. Ako ste nezadovoljni in ne morete delati ter uživati življenja; ako hočete hitro in korenito ozdraviti; ako hočete imeti bogato, čisto kri v svojih žilah; ako hočete biti močan in živahen mož; ako hočete močno telo, jasno misel in trajne živce, izpolnite še danes kupon spodaj in pošljite ga nam.

Kupon za Brezplačno Knjižico.

Zapišite vaše ime in naslov, izrežite in pošljite še danes. Pišite razločno. DR. JOS. LISTER & CO., Aus. 500, 22 Fifth Ave., Chicago, Ill.

Gospodje: Jaz trpim vsled bolezni, zato prosim, pošljite mi vašo brezplačno knjižico za moč, poštine prosto.

Ime.....

Ulica in Stev. ali Box.....

Mesto..... Država.....

Ali že veste,

ta smo izdali ravnokar nov, lep in zelo obširen, ilustriran slovenski cenik ur, veržice, družbenih prstanov, zlatnine in srebrnine splot, gramofonov in slovenskih plošč, pušk, revolverjev, koles, peči, živalnih strojev, daljnogledov, semen itd. Pišite takoj po cenik, katerega vam pošljemo zastonj in poštine prosto! Podpišite edino narodno podjetje te vrste in prepričali se bode o pošten: in točni posrežbi.

A. J. TERBOVEC & CO.

(nasl. Dergance, Widelich & Co.)

1622 Arapahoe St., Denver, Colo.

2616 S. LAWNDAL E AVE., CHICAGO, ILL.

SLOVENSKE CENIKE POSILJAMO ZASTONJ

Za vsebino tujih oglasov ni odgovorno ne upravištvu, ne uredništvu.

EDINA SLOVENSKA TVRDKA.

ZASTAVE, REGALIJE, ZNAKE, KAPE

PEČATE IN VSE POTREBSCINE

ZA DRUSTVA IN JEDNOTE.

Delo prve vrste. Cene nizke.

F. FERŽE CO

SLOVENSKE CENIKE POSILJAMO ZASTONJ

Za vsebino tujih oglasov ni odgovorno ne upravištvu, ne uredništvu.

Zgodnje znamenje jetike.

V naslovu označene bolezni, koja pomori na tisoče naših ljudi, skoraj ni mogoče spoznati, dokler že ni prepozno. Vsi zdravniki zatrjujejo pa da je ozdravljiva, ako je j pravilno zdravi in sicer v pravem času. Prvo znamenje jetike je

BLEDA POLT.

Ljudje pripisujejo bledost različnim vzrokom, toda nihče ne smatra tega za prvi pojav jetike. Bledi ljudje vedo, oziroma bi morali vedeti, da njihova kri ni v redu, da v njej ni dovolj rdečih tvarin, da je prebela, da bi zamogla pravilnim potom rediti truplo. Koža izgubi svojo naravno rdečkasto barvo ter postane bleda, rumenkasta ali sivkasta. Živčevje in mišičevje oslabi, želodec neče več pravilno delovati in vse truplo pojema od stopinje do stopinje. Vsled tega je potrebno utvariti novo kri — čisto in bogato kri — vendar pa tega ni mogoče doseči, dokler želodec ne sprejema dovolj dobre in redilne hrane in dokler narava sama ne postane tako krepka, da zamore sama iz trupla pregnati vse ono, kar je škodljivo, ker le ako se to zgodi, se zamore napravljati zopet čista in zdrava kri. Nam je poznano samo jedno sredstvo, s kterim se to doseže, in to je

Trinerjevo ameriško grenko vino.

To sredstvo, ki je napravljeno iz dobrega rdečega vina in zdravih zelišč, koja so skrbno izbrana, okrepi želodec, tako da je zopet sposoben za pravilno delo. Po tem bode zopet lahko jedli in prebavili vašo hrano. Vaša kri bode postala zopet čista in jaka, vaša polt bo z dobila zopet naravno barvo in gladkost. Naj že bode vaši bledosti kterikoli vzrok, razte Trinerjevo ameriško grenko vino.

Izguba teka
Nepravilno prebavljanje
Slabosti po jedi
Običajno zaprtje
Glavobol
Nahod
Kolik in krči
Izguba moči
Ermenica
Onemoglost
Razne ženske bolezni
Izpahljaji in drugo

je nekoliko bolezni, ktere se odpravijo z rabo Trinerjevega ameriškega grenkega vina. To sredstvo je bilo na razstavi v Seattle leta 1909 olikovano s zlato ko. jno in veliko nagrado (najvišja nagrada) na razstavah v Londonu in Bruslju 1911.

V lekarnah.

JOS. TRINER

Kemičen laboratorij

1333-9 S. Ashland Ave.

CHICAGO, ILL.

SLOVAN, DELAVSKA PODPORA ZVEZA

Vstanovljena dne 16. avgusta 1908.

Inkorporirana 22. aprila 1909 v državi Penna.
s sedežem v Conemaugh, Pa.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: MIHAEL ROYANŠEK, R. F. D. No. 1, Conemaugh, Pa.
Podpredsednik: JAKOB KOČJA N. Box 508, Conemaugh, Pa.
Glavni tajnik: VILJEM RITTER, Lock Box 57, Conemaugh, Pa.
Pomočni tajniki: ALOJZIJ BAY DEK, Box 1, Dunlo, Pa.
Glavni blagajnik: IVAN PAJK, L. Box 328, Conemaugh, Pa.
Pomočni blagajniki: IVAN BREZOVČEK, Box 6, Conemaugh, Pa.

NADZORNIKI:

FRANK BARTOLI, I. nadzornik, 513 Wooster Ave. Barberton, Ohio.
ANDREJ VIDRIH, II. nadzornik, P. O. Box 522 Conemaugh, Pa.
ANDREJ BOMBAC, III. nadzornik, 1669 E. 33rd St., Lorain, Ohio.

POROTNIKI:

JOSIP SVETODA, I. porotnik, R. F. D. No. 1, Box 122 Conemaugh, Pa.
ANTON PINTAR, II. porotnik, R. ex 315, Claridge, Pa.
MIHAEL KRIVEC, III. porotnik, Box 324, Primer, Colo.

VRIHOVNI ZDRAVNIKI:

S. A. E. BRALLIER, Grove St., Conemaugh, Pa.

Cenjena družba, oziroma njih uradniki, so uljudno prošni, pošiljati denar naravnost na blagajnika in nikogar drugega, vse dopise pa na glavnega tajnika.
V slučaju, da opazijo društveni tajniki pri mesečnih poročilih, ali sploh kjerabodi v poročilih glavnega tajnika kakšne pomankljivosti, naj to nemudoma naznarijo na urad glavnega tajnika, da se v prihodnje popravi.

Društveno glasilo je "GLAS NARODA".

OLD SUREHAND.

Potni roman. Spisal Karol May. — Poslovenil za "Gl. Naroda"
B. P. Lakner.

TRETJA KNJIGA.

(Dalje.)

"Uf! Tvoj komanški konj! Konj najinega brata Surehanda!"
"Da, on je, prav gotovo!" sem odgovoril istotako tiho.
"Če so ga ujeli in usmrtili!"
"Gorje jim! Ali poznate tega rdečekožca?"
"Poznam ga. To je Tuzaga Sarič — črni pes —, glavar Uta. Indijancev iz rodu Capotov. Že večkrat sem ga videl."

"Kakšen vojak je?"
"Hraber ni, ampak zahrbtn in poln zvijače."
"Počakajva, da vidiva njegove vojnike!"
Glavar je odjezdil mimo naju. Tu so prišli njegovi ljudje, po indijanskem načinu drug za drugim. Našla sva dvainpetdeset mož. V sredi je jezdil na slabih mrhi — — — Old Surehand, zvezan na rokavi in z nogami na konja.

Kako je padel v pest sovražnikom? To vprašanje sva si stavila. Izgledal je slabo, toda ne pobito. Najbrže se je nahajal že nekaj dni pri rdečekožcih, in ti so ga grdo ravnali z njim.

Sedaj ni bilo mogoče kaj storiti zanj. Morala sva dopustiti, da je odjezdila četa mimo naju, seveda sva se pa takoj zavzela, da ga rešimo na vsak način. Ko nisva več slišala stopinj njihovih konj, sva zlezla iz pragozja, da jim previdno slediva. Razumelo se samoobsebi, da sva morala izvedeti, kje se utaborijo.

Ko so prišli do parka so jezdili ob severnem robu istega naprej, toda ne daleč; kmalu so razjezdili. Uvidela sva, da hočejo ostati na tem mestu, in se zato vrnili in odjezdila proti visoki drevesni skupini, kamor sva naročila naše tovariše.

Bili so že tam in so čakali na naju. Lahko si je misliti, kako je vplivalo najino poročilo nanje. Vedeti so hoteli, kaj sva sklenila, toda tega jim nisva mogla povedati, ker še sama nisva vedela, na kak način rešiva Old Surehanda. Pred vsem je bilo treba izvedeti, zakaj so prišli sovražni Indijanci sem, kaj nameravajo storiti z ujetnikom, in kje bi se pomudila priložnost, da ga rešimo.

Najprej smo morali čakati na temo, da se moremo priplaziti k njima neopazeno. Večer je bil že blizu, toda za našo namero je morala nastati popolna tema. Medtem je pogledal Winnetou mojo rano, katero je našel v zadovoljivem stanju.

Ko se je zmrčilo, smo se odpravili proti taboru Indijancev. Kmalu smo videli goreti njih ognje. Da jih niso prižgali pod milim nebom, ampak pod drevesi, nam je bilo kaj ljubo, ker nam je dalo divje bratje. Samo konji so bili privezani zunaj, straža sta jih pa dva moza.

Prodali smo od leve v gozd, da pridemo rdečekožcem za hrbet, kar se nam je tudi posrečilo. V gozdu je raslo visoko praprotnje, skozi katero smo se mogli priplaziti blizu njih. Seveda je bilo treba za to mnogo izurjenosti in časa, kajti pri najmanjšem šumu bi postali Indijanci pozorni. A pač je lezel prvi in jaz sem mu sledil. Na ta način sva napravila samo eno pot, in si prihranila polovico dela pri povratku.

Z delom menim, da sva morala izbrisati napravljen sled. Indijanci drugo jutro seveda niso smeli videti, da se je nekdo nahajal v praprotnju. Kako težko je tako delo, in koliko časa vzame, mi pač ni reba povedati. Ogleduh mora, ko se pomene nazaj, popraviti vsako potlačeno travico, in izbrisati iz tleh vse sledi utisov rok in nog.

Tuzaga Sarič je sedel, naslonjen s hrbtom na drevesno deblo, ob ognju ter nam pri tem kazal levo stran obraza. Na drugi strani tega ognja je bil privezan Old Surehand na drevo; zraven tega je imel zvezani roki in nogi. Njegovi dolgi, temni lasje so mu padali nepočesani doli. To mu je dajalo podobnost z Apamaco, še večjo pa z — Kolma Pačijem, talenstvenim Indijancem, podobnost, ki me je naravnost presenetila.

Iz okoli ležečih ostankov sva videla, da so Indijanci odjezili. Najbrže Old Surehand na nas dobil. Za tega je bilo popolnoma izključeno, da bi slutil mojo navzočnost; saj ni vedel, da sem bil v Jefferson City, in da sem tam izvedel za njegovo namero in odjezdil za njim. Pač bi mi lahko dal kakšno znamenje, katero je poznal od prej, toda bil sem tako previden, da tega nisem storil. Ker sem mora računati z njegovim velikim presenečenjem. Lahko je bilo mogoče, da bi se izdal.

Ležala sva nad eno uro, ne da bi slišala kaj važnega. Indijanci so govorili med seboj, toda nič takega, kar bi naju zanimalo. O cilju jeze ni bilo ni govora. Glavar je vedno molčal; le tuintam se je premaknil. Njegov obraz in postava je bila kakor izrezljana iz lesa. Samo v njegovih očeh je bilo življenje: vedno in vedno je pogledoval z izrazom zadoščenega sovražta ujetnika. Tudi ta je bil nepremičen. Oči vedno povese, je izgledal kakor človek, ki ve, da ga obdaja okolica, za katero se ne izplača, da bi trenil z očmi.

Po naslednem času je bilo slišati iz daljine glas gorskega včika, kateremu je odgovoril drugi, tretji in četrti. To je dalo glavarujo povod, da je prekinil molk.

"Ali slišiš bledoličnik volkove? Priprajjo se za kosti, katere jim je prepuštil kul-erant — sivi medved — od svoje večerje."

Old Surehand ni odgovoril. Glavar l'ov je nadaljeval: "Jutri zvečer se bodo pripravili tudi za tvoje kosti!"

Ker je ujetnik tudi sedaj molčal, je zarenčal Tuzaga Sarič jezno nad njim: "Zakaj ne govoriš? Ali ne veš, da moraš odgovarjati, ako odpre slaven glavar usta, da izgovori vprašanje?"

"Slaveč? Pshaw!" se je oglasil Old Surehand zaničljivo. "Ali dvomiš o tem?"

"Da."
"Potem me ne poznaš!"
"To je ravno! Nisem te poznal, dokler te nisem videl; še nikdar v svojem življenju nisem slišal tvojega imena. Ali moreš biti torej glaven!"
"Ali je slaven le oni, katerega ime je slišalo tvoje uho?"
"Kdor pozna zveč tako dobro, kakor jaz, pozna tudi imena vseh slavnih mož!"
"Uf! Zlati me hočeš, da bi te hitro usmrtil! To se pa ne zgodi. S sivim medvedom se bodeš moral meriti!"
"Da bi se mogel potem lišpati z njegovo kožo, ušesi, krempelj in zobmi, ter se lagati, da si ga sam ubil!"
"Molči! Nad petdeset vojakov je tukaj, ki bodo vedeli, da ga nisem jaz usmrtil. Kako bi mogel potem trditi kaj takega?"
"Kdor je strahopet, ten, je tudi zmožen vsake laži. Zakaj me peljete v 'Medvedjo dolino'? Zakaj ne jezdite tja sami?"
"Kdor nas imenuje strahopetec, je pes, katerega glas zaničuje!"
"Ako govoriš o zaničevanju, zaničaj rajše samega sebe!"
"Pes! Ali nisi sedel pri posvetovanju in slišal vsako besedo, ko smo sklepali, kaj se zgodi s teboj? Umoril si dva naša vojnika, očeta in sina, namreč 'starega' in 'mladega medveda'. Oba sta dobila ta imena vsled tega, ker sta pobila mogočnega sivga medveda gora: slavnega vojnika sta bila —"
"Strahopetec sta bila!" mu je segel Old Surehand v govor. — "Strahopetec, ki napadeta zahrbtno! Usmrtil sem ju, ker sem se moral braniti v poštenem boju. Če vas ne bi bilo toliko, petdeset proti enemu, in ako bi bil pripravljen na boj in ako ne bi bil napaden od zadaj, bi me spoznali še od druge strani!"
"Vsak rdeč mož pozna bledoličnike: krvoločni in roparski so kakor divje zveri, in zato je treba tudi postopati z njimi kot takimi. Kdor misli, da so vredni poštenega boja, je od njih umorjen. Bledoličnik si, vendar mislim, da imaš tudi rdečo kri v žilah; toda taki so najslabši, kar jih je."

Te glavarjeve besede so me začudile. Old Surehand naj bi imel rdečo kri v žilah! Izgledal je ni tako in tudi njegov značaj je bil različen od onega mešanec; toda že večkrat se mi je zdelo, kadar sem ga opazoval, kakor bi imel nekaj indijanskega na sebi; najti pa nisem mogel kje. In sedaj je izgovoril glavar to misel, in ko sem videl nato žareti Old Surehandove oči, mi je takoj postalo jasno: to so bile indijanske oči! Uta! Uta! je nadaljeval:

"Smrt 'mladega' in 'starega medveda' je treba maščevati. V tabor našega naroda te ne moremo vzeti, in te pustiti tam umreti na zaničnem kolcu, ker bi nam vzelo preveč časa; zato smo ti pa namenili drugo smrt: usmrtili si obo 'medveda', in zato bodi tudi ti usmrčen po medvedu. Ali je to mogoče strahopetno od nas?"
"To ne, pač pa način, s katerim hočete izvršiti vaš sklep."
"Tudi način ni strahopetnost, ampak milost napram tebi!"
"Pshaw! Resnica je, da se ne upate v 'Medvedjo dolino'!"
(Dalje prihodnje.)

Velika zaloga vina in žganja

Marija Grill

Prodaja belc. v. po 70c. galon
crno vino po 50c. "

Drobnik 4 galone za \$11.00
Brinjevec 12 steklenic za \$12.00
4 gal. (sodček) za \$16.00

Za obilno naročbo se priporoča

MARIJA GRILL,
5308 St. Clair Ave., N. E., Cleveland, O.

Kašlj, prehladi ter mnoge pljučne in vrtne nepravilne hitro izginejo, če se uživa Severov balzam za pljuca po navodu, pravi ga. B. Hlavaček, Park Ridge, N. J.

Severov

Balzam za pljuca

(BALSAM FOR LUNGS.)

najboljše zdravilo.

Izdelano in priporočano za olajšbo boleti, kot so:

Trdovratni in dolgotrajni kašlj vseh vrst, vnetje sapnika, davica, prehladi, dušljivi kašelj, hripavost, ter slična obolenja pljuč in grla.

OZDRAVLJA LJUDI!

Dve velikosti: 25c. in 50c.

VSA SEVEROVA ZDRAVILA

(34 skupaj)

so na prodaj v lekarnah skoro povsod.

Ne kupujte drugih. Ni jih nobenih "prav tako dobrih kot Severov."

Jasni navodi in knjižice tiskane v vašem jeziku.

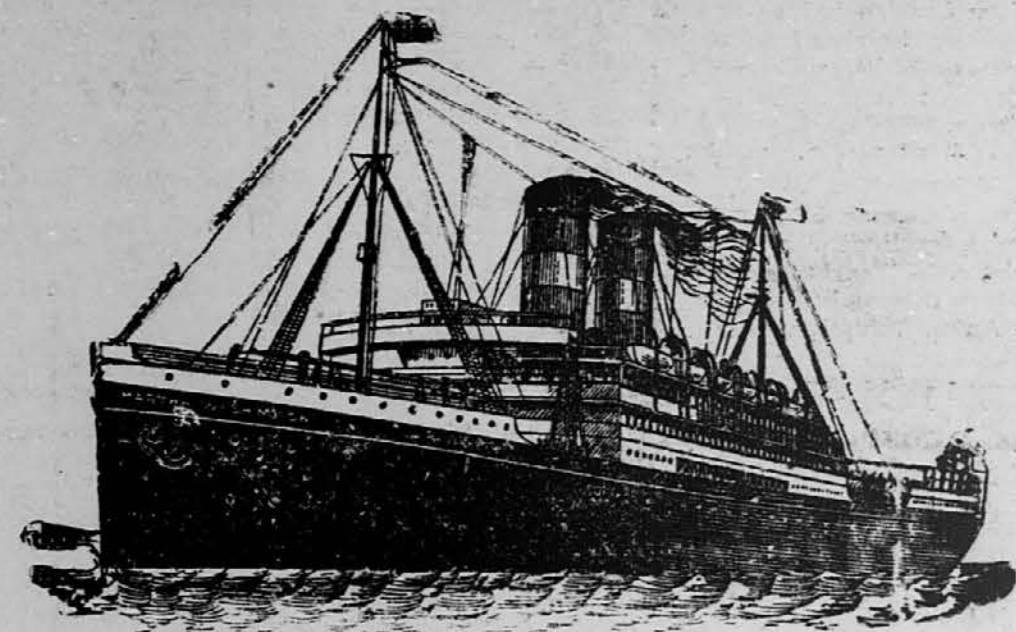
Zdravniški svet zastoj.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS IOWA

Avstro - Amerikanska črta

[preje bratje Cosulich]

Najpripravnejša in najcenejša parobrodna črta za Slovence in Hrvat

Novi parnik na dva vijaka "MARTHA WASHINGTON".

Regularna vožnja med New Yorkom, Trstom in Reko.

Cene vožnih listov iz New Yorka za III. razred so sledeče:

TRSTA	\$35.00
LJUBLJANA	35.00
REKE	35.00
ZAGREBA	36.25
KARLOVCA	36.25

Za Martha Washington stane \$3.00 več.

II. RAZRED do

TRSTA ali REKE: Martha Washington \$65.00, drugi \$50 do \$60.

Phelps Bros. & Co., Gen. Agents, 2 Washington Street, NEW YORK.

POZOR ROJAKI!

Po dolgem času se mi je posrečilo iznajti pravo Alcin tinkturo in Pomado proti izpadanju in razraslanju las, kakoršne še dotedaj na svetu ni bilo, od katere močnim in ženskim rosi in dolgi lasje resnično popolnoma rastejo, in ne bodo več izpadali, ter ne osiveli. Ravno tako močnim v 6 tednih krasni brki popolnoma zrastejo. Razmazane oči v rokah nogah in krčkah v 8 dneh popolnoma ozdravijo, kurja očena travica, potne noge in razbline se popolnoma odstranijo. Da je to resnica jamčim s \$100. Pšit! Po cenik katerega pošljem zastonj.

JAKOB VAMCIC,
P. O. Box 98, CLEVELAND O.

COMPAGNIE GENERALE TRANSATLANTIQUE.

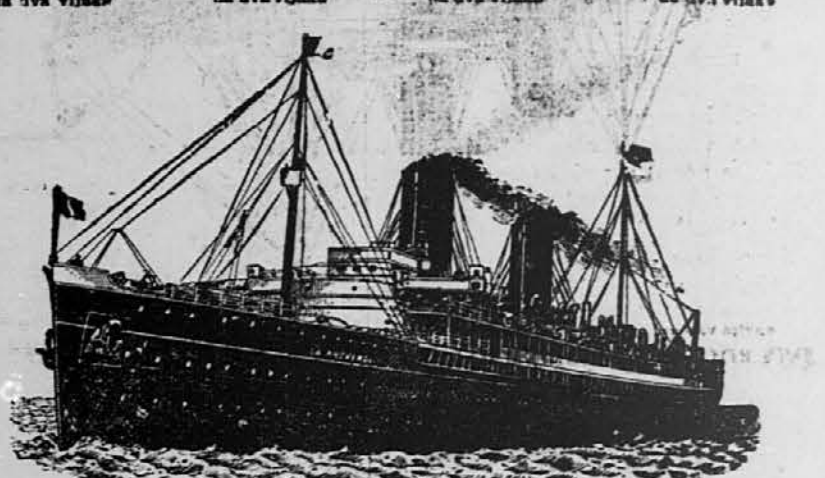
(Francoska parobrodna družba.)

Direktna črta

do Havre, Pariza, Švice, Inomosta in Ljubljane.

Ekspres parniki so:

"LA PROVENCE" 9. nov. 1911. "LA SAVOIE" 30. nov. 1911.
"LA LORRAINE" 16. nov. 1911. "LA LORRAINE" 7. dec. 1911.
"LA PROVENCE" 23. nov. 1911. "LA TOURAINE" 14. dec. 1911.

Poštni parniki so:
"LA BRETAGNE" "LA GASCOGNE" "CHICAGO" na dva vijaka.
Glavna agencija: 19 STATE STREET, NEW YORK.

corner Pearl St., Chesebrough Building.
Parniki odplujejo od sedaj naprej vedno ob četrtkih iz pristanišča šte. 57 North River in ob sobotah pa iz pristanišča 84 North River, N. Y.

"LA LORRAINE" 9. nov. 1911. "LA SAVOIE" 30. nov. 1911.
"LA BRETAGNE" 16. nov. 1911. "LA LORRAINE" 7. dec. 1911.
"LA PROVENCE" 23. nov. 1911. "LA TOURAINE" 14. dec. 1911.

POSEBNA PLOVITRA V HAVRE:

Parnik CAROLINE odpluje s pomola 84 11. nov. ob 3. uri pop.
Parnik CHICAGO odpluje s pomola 57-dne 11. nov. ob 3. uri pop.
Parnik ROCHAMBEAU odpluje s pomola 57 25. nov. ob 3. uri pop.
Parnik CHICAGO odpluje s pomola 57 25. novembra ob 3. uri pop.

Parniki z zvezdo zaznamovani imajo po dva vijaka.
SLOVenci in Slovenke naročajte se na "GLAS NARODA", NAJVEČJI IN NAJCENEJŠI SLOVENSKI DNEVNIK.

RED STAR LINE.

Plovitba med New Yorkom in Antwerpom

Redna tedenska zveza potom poštinih parnikov z brzoparniki na dva vijaka.

LAPLAND 18,694 ton
FINLAND 12,185 ton
KROONLAND 12,185 ton
VADZLAND 12,018 ton

Kratka in udobna pot za potnike Avstrijo, na Ogrsko, Slovenijo, Hrvaško in Galicijo, kajti med Antwerpom in imenovanimi d. delami je dvojna direktna železniška zveza.

Posebno se še skrbi za udobnost potnikov medkrova. Tretji razred onetih malih kabin za 2, 4, 6 in 8 potnikov.

Za nadaljnje informacije, cene in vožne listke obratiti se je na

RED STAR LINE.

No. 9 Broadway, NEW YORK
219 St. Charles Street, BOSTON, MASS.
709 2nd Ave., SEATTLE, WASH.
219 Walnut Street, PHILADELPHIA, PA.

1208 "P" Street, N. W., WASHINGTON, D. C.
219 St. Charles Street, NEW ORLEANS, LA.
80-82 Dearborn Street, CHICAGO, ILL.
500 Locust Street, ST. LOUIS, MO.

205 McDermott Ave., WINNIPEG, MAN.
319 Garry Street, SAN FRANCISCO, CALIF.
121 So. 3rd Street, MINNEAPOLIS, MINN.
31 Hospital Street, MONTREAL, QUE.